

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Moralia

Plutarchus

Francofurti, 1620

De his qui sero a numine puniuntur

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1372)

qui identidem pedes in fluvium intingens impreca- tus est iis putredinem, siquidem prodidisset aut ini- que egisset. Nam quod Athenis scelestorum corpo- ra proiecta, & cadauera extra fines patriæ deportata sunt, ne nepotibus quidem videre licuit eorū quos isti interfecerant. Et Euripides absurde his vitur verbis, dehortaturus aliquem à malitia:

Trepidare noli: non te accedens comminus
Iustitia iecur feriet, aut alium improbum.
Sed tacita, lento tardeq; adrepens pede
Suo malos aliquando tempore obruet.

Non enim profecto alia, sed hæc ipsa ea esse consen- taneum est, quibus mali sese ad capeffenda flagitia B exhortantur atque excitant: quod nimirum malicia fructum statim maturum & ante oculos situm præ- beat, pœna autem serò demum & longe post fruiti- onem subsequatur. Hæc Patrocle fato, Olympiacus ista subiecit. Expediendum erat tibi, Patrocles, quodnam absurdum cunctatio numinis in punien- do secum trahat. Nimirum quod tarditas fidem pro- uidentia derogat. & quia non quodvis flagitium malorum aliquid aduersi comitatur, sed spacio tem- poris succedit: infortunii alicuius loco accipiunt mali, ac non supplicium, sed calamitatem appellan- tes, nihil percipiunt commodi: agre quidem feren- tes aduersa quæ eueniunt, sed facinora sua tamen non mutant. Sicut enim pœna illico peccatum in- sequens, ictus est & compunctio quæ corrigat, ad- que officium redigat: quæ aliquanto post tempore subsequuntur conuulsiones, repetitiones, & expro- brationes, alio magis quam ad docendum pertinere videntur, quia molestiam adferunt sine institutio- ne. ita malus, si quoties aliquid delinquit, vapulet pœnaque imposita reprimatur, saltem tandem ad mentem redibit, metuq; dei humiliter se demittet, cum præsto humanis actionibus atque affectibus in- telligens esse vindicem, non qui in aliud iudicium reiiciat tempus. At iustitia ea, quæ paulatim, & (vt D Euripidi visum) tardo pede & vituncq; malis ingruit, ob incertitudinem ac dilationem & inordinatâ vin- dictæ rationem à casu potius quam à prouidentia pendere videtur. Atque adeo non video quid vtili- tatis adfit iis, qui serò tandem molere molis deorum dicuntur. cum hoc pacto & iustitia reddatur obscu- ra, & malitiæ metus euanescat. His ita dictis, cum e- go mecum rem meditarer, Timo, Vultifne, inquit, vt ipse quoque difficultatibus huius disputationis colophonem addam: aut sinam potius istum aduer- sus hæc decertare? Quid enim, respondi ego, attinet E tertium fluctum immittere, eoque obruere argu- mentum, si id priora non possit depellere aut euitare crimina? Primum itaque sumto, tanquam à Lare, initio ab auita Academicorum philosophorum de rebus diuinis differendi cautione atque modestia: ita de his rebus dicere ac si earum scientiam profite- remur, pie detrectabimus. Grauius enim est quam de rebus musicis imperitum musices, aut de bellicis militiæ rudem verba facere, res deorum & genio- rum velle perspicere eum qui sit homo: & tanquam artificis sententiam artis ignarum opinionibus & probabilibus coniecturis inuestigare. Nam cum perdifficile sit homini plebeio consilium medici de- prehendere, quod secutus non ante sed post sectio- nem adhibuit, neque heri lauit ægrorum sed hodie: certe de deo non facile aliud quicquam firmum ho- mo pronuntiabit, quam eum, vt qui optime oppor- tunum medendi flagitiis tempus habeat cognitum,

A ὅς ἀεὶ βάρβηλον καὶ βρέχων τὸ πόδες εἰς τὸν ποταμὸν, ὠμοσε καὶ
κατηρέξατο σαπῆναι, παροδόντος αὐτὸς καὶ ἀδικήσαντος. *Ταῖς Ὑπερβατικῆς ἐπι-
μῆν γὰρ Ἀθηνῶσι τῶν ἐλαγῶν σωμάτων ῥίψεις, καὶ νεκρῶν ἀποβλήσειν ἵσταται*
ἔξορισμοῖς, ὅσδε παίδων πασιὸν ἰδεῖν ὑπῆρξε τῶν ἀποσφα- *Ὁμοσε μὲν*
ῆτων ἐκείνων. ὅθεν Εὐριπίδης ἀποπρὸς, εἰς ἀποβλήσειν κα- *Ὑπερβατικῆς ἐπι-
μῆν γὰρ Ἀθηνῶσι τῶν ἐλαγῶν σωμάτων ῥίψεις, καὶ νεκρῶν ἀποβλήσειν ἵσταται*
κίας τούτοις χρώμενος, *ὅσδε παίδων πασιὸν ἰδεῖν ὑπῆρξε τῶν ἀποσφα-
ῆτων ἐκείνων.*
Οὔτοι παροδόντος ἠδικησάντων τρεσῆς,
Γάσει παρὸς ἠπαρ, οὐδὲ τῶν ἄλλων βροτῶν
Τὸν ἀδικῶν, ἀλλὰ σὺ γὰρ καὶ βραδεί ποδὶ *Ὁμοσε μὲν*
Στείχουσα, μὲν φησὶ τοῖς κακῶν ὅταν τύχη. οὐ γὰρ ἀλ- *Ὑπερβατικῆς ἐπι-
μῆν γὰρ Ἀθηνῶσι τῶν ἐλαγῶν σωμάτων ῥίψεις, καὶ νεκρῶν ἀποβλήσειν ἵσταται*
λα δὴ πού, ταῦτα δὲ αὐτὰ πῶς κακῶς εἰχὸς ὄσιν ἑαυτοῖς
Διακλυθούσης καὶ παρελθούσης, ὅτι χειρῶν τοῖς παρο- *Ὁμοσε μὲν*
νομήμασιν, ὡς τὸ ἀδικίας τὸν μὲν καρπὸν ὄσιν ὠραῖον καὶ
παροδόντος ἀποδιδούσης, πῶ δὲ ἐμμελείαν ὄσιν καὶ πολὺ τῆς
ἀπολαυσίως καὶ παροδόντος. ταῦτα τῶν Παροδόντων διελ- *Ὁμοσε μὲν*
θόντος, ὑπολαβὼν ὁ Ὀλυμπιφῆς, Ἐκείνο ὅ (εἶπεν) ὁ Πα- *Ὑπερβατικῆς ἐπι-
μῆν γὰρ Ἀθηνῶσι τῶν ἐλαγῶν σωμάτων ῥίψεις, καὶ νεκρῶν ἀποβλήσειν ἵσταται*
τροκλέα, πηλίκον αἰ παρὸς ταῦτα τῶν τῶν Διακλυθούσης καὶ μελ- *Ὁμοσε μὲν*
λήσεισιν ἀποποιεῖσθαι, ὅτι πῶ πῶς τῆς βραδεί τῆς ἀφαιρῆσθαι τῆς *Ὁμοσε μὲν*
παροδίας, καὶ τὸ μὴ παρὸς ἑκαστὸν ἀδικήματα τοῖς πονηροῖς ἐπα- *Ὁμοσε μὲν*
καλοῦσιν κακῶν ἀλλ' ὑπερβῶν, εἰς ἀτυχίματος χρόαν ἰδέμε- *Ὁμοσε μὲν*
νοι, καὶ συμφορῶν ἐμμελείαν ὀνομάζοντες, οὐδὲν ὠφελῶνται, *Ὁμοσε μὲν*
τοῖς μὲν συμβαίνοισιν ἀποδόντες, τοῖς δὲ πεπαρημένους μὴ *Ὁμοσε μὲν*
μεταμελῶντες; κατὰ περὶ τὴν ποινὴν ἢ παροδία ὁ πῶς πῶς *Ὁμοσε μὲν*
σῶμα καὶ τῶν ἀμφοτέρων διώκουσα πληγὴ καὶ νύξις ἐπανορθοῦν καὶ *Ὁμοσε μὲν*
μετάγει παρὸς τὸ δέον, οἷον ὑπερβῶν καὶ μὴ χρόνον παροδία *Ὁμοσε μὲν*
καὶ ἀνακρίσεις καὶ παροδία φησὶ, ἑτέρας τίνος ἕνεκα μάλλον *Ὁμοσε μὲν*
δοκῶσι γίνεσθαι ἢ διδασκαλίας, διὸ τὸ λυποῦν αἰδῶ τῶν πα- *Ὁμοσε μὲν*
δοῦν ἔχουσιν οἷον τῶν καὶ ἑκαστὸν ὦν πῶς καὶ παροδία *Ὁμοσε μὲν*
ραπίζουμένη καὶ ἀνακρουμένη τὰ κατὰ τῶν κακῶν, μὴ *Ὁμοσε μὲν*
λις αἰ γῆροισι σῶντο καὶ ταπεινὴ καὶ κατὰ φόβος παρὸς τὸν *Ὁμοσε μὲν*
D θεόν, ὡς ἐφεσῶντα τοῖς ἀνθρώποις παροδία καὶ πάσιν *Ὁμοσε μὲν*
οὐχ ὑπερβῶν δικαιοσύνη. ἢ δὲ ἀτρέμα καὶ βραδεί *Ὁμοσε μὲν*
ποδὶ, κατ' Εὐριπίδην, καὶ ὡς ἔτυχεν ὅτι πῶς πῶς δι- *Ὁμοσε μὲν*
κη τοῖς πονηροῖς, τὰ ἀνομάτω μάλλον ἢ τὸ κατὰ παρο- *Ὁμοσε μὲν*
νοῖαν ὁμοῖον ἔχει τὸ πεπληθυμένον καὶ ὑπερβῶν καὶ ἀ- *Ὁμοσε μὲν*
τακλόν. ὡς τε οὐχ ὄρα τὴν χροῖον ἕνεστι τοῖς ὄσιν δὴ τοῖς *Ὁμοσε μὲν*
ἀλεῖν λευκοῖς μύλοις τῶν θεῶν, καὶ ποιοῦσι τῶν δικαιο- *Ὁμοσε μὲν*
ἀμμεῶν, καὶ τὸν φόβον ἐξίτηλον τῆς κακίας. ῥηθέντων *Ὁμοσε μὲν*
ἐν τούτων, λαμοῦ παρὸς αὐτὸν ὄντος, ὁ Τίμων, Πρότερον *Ὁμοσε μὲν*
(εἶπε) ὅτι πῶς καὶ αὐτὸς ἦδὴ τὰ λογισμῶν τὸν καλοφάνα τῆς *Ὁμοσε μὲν*
E ἀπορίας, ἢ παρὸς ταῦτα ἔδωκ' ὑπερβῶν αὐτὸν Διακλυθού- *Ὁμοσε μὲν*
σασαι; τί γὰρ (ἐφίλω ἐγὼ) δεῖ τὸ τρίτον ἐπεὶ καὶ κῆν κῆν, καὶ *Ὁμοσε μὲν*
παροδία ἀκλῶσαι τὸν λόγον, εἰ τὰ παροδία μὴ δικαιοσύνης ἔ- *Ὁμοσε μὲν*
σαι διάσασθαι μὴ δὲ ἀποφυγεῖν ἐγκλήματα, παροδία οὐκ *Ὁμοσε μὲν*
ὡς παρ' ἄν' ἑστίας ἀποδόντες, παρὸς τῆς παρὸς τὸ θεῖον *Ὁμοσε μὲν*
δὲ λαβείας τῶν ἐν ἀκαδημία φιλοσόφων, τὸ μὲν ὡς εἰδότες *Ὁμοσε μὲν*
τὴν λέγειν παρὸς τούτων, ἀφοσιωσόμεθα. πῶς γὰρ ὄσιν τῶν ἀποδόντων *Ὁμοσε μὲν*
παρὸς μοισικῶν ἀμοῦσος, καὶ πολεμικῶν ἀσπρατίους ὄσιν *Ὁμοσε μὲν*
λέγεισθαι, τὸ πῶς καὶ δαμόνια παροδία Διακλυθούσιν, *Ὁμοσε μὲν*
ἀνθρώποις ὄσιν, οἷον ἀτέχνους τεχνιτῶν Διακλυθούσιν ἀπὸ δὲ *Ὁμοσε μὲν*
F ἑστίας καὶ ἀπορίας κατὰ τὸ εἰχὸς μεμῶσιν. οὐ γὰρ ἰατροῦ μὲν *Ὁμοσε μὲν*
ιδιώτῶν ὄσιν συμβαλῆν λογισμῶν, ὡς παρὸς τῶν ὄσιν ἔτε- *Ὁμοσε μὲν*
μῶν, ἀλλ' ὑπερβῶν, ὅσδε ῥῆς ἔλθουσιν, ἀλλὰ σῶν, ἔργον *Ὁμοσε μὲν*
ὄσιν. παρὸς θεοῦ δὲ, δητὸν ῥῆδιον ἢ βέβαιον εἶπεν ἄλλο, πῶς *Ὁμοσε μὲν*
ὄσιν τὸν κακῶν εἰδὼς ἀεὶ τῆς παρὸς τῶν κακῶν ἰατρίας,

ως φάρμακον εκάστῳ παρὰ φέρει τὸ χόλασιν, οὔτε μεγέθους μέτρον κρινόν, ἕτερον ἕνα καὶ τὸ αὐτὸν ἐπιπέδων ἔχουσαν. ὅτι γὰρ ἡ ψυχὴ τῆς ψυχῆς ἀτρεῖα, δίκη δὲ καὶ δικαιοσύνη παρὰ γὰρ ἀλομύνη, πασῶν ἐστὶ τεχνῶν μέγιστη, παρὰ μύθοις ἑτέροις καὶ Πίνδαρος ἐμῆρτύρησεν, ἔρις τε γὰρ ἀνακαλούμενος τὸν ἔχοντα καὶ κύριον ἀπὸ δῶτων θεῶν, ὡς δὲ δίκης ὄντα δημιουργόν, ἢ παρὰ σῆκει, τὸ πότε καὶ πῶς καὶ μέγιστον πόσου χολαίον ἔχασον τὸ πονηρῶν, οὐκ εἶναι καὶ αὐτῆς φησὶ τῆς τέχνης ὁ Πλάτων ἦν ὄντα τῷ Διὸς γενέσθαι τὴν Μίνω μαθητὴν, ὡς ἔδυνατον ἐπὶ τοῖς δικαίοις κατορθοῦν, ἔδωκε δὲ ἀθάνατον τῷ κατορθοῦτος, τὸν μὴ μαθόντα μηδὲ κτησάμενον τὴν ἐπιτήμην. ὅθεν γὰρ οἱ ἀνθρώποι νόμοις τίθενται, τὸ ἄλογον ἀπλάως ἔχουσι καὶ πᾶσι τοῖς φαινόμενον, ἀλλ' ἐνία καὶ δοκεῖ κερμὶν ἢ γὰρ οἱ τῶν παρὰ γὰρ ἀλομύτων, οἷον, ἐν Λακεδαιμονίᾳ κηρύττουσιν οἱ ἔφοροι παριόντες Διὸς εἰς τὴν ἔρινα, μὴ τρέφειν μύσασκα, καὶ πεῖθεσθαι τοῖς νόμοις, ὡς μὴ χολαίον ὡσὶν ἀλλοῖς Ῥωμαῖοι, οἱ δὲ εἰς ἐλευθερίαν ἀφαιρούμενοι, κέρφος αὐτῶν λεπτόν ἐπιβάλλουσι τοῖς σώμασιν ὅταν ἡ δίκη γένηται γράφουσιν, ἑτέροις μὲν ἀπολείπουσι κληρονόμοις, ἑτέροις δὲ πωλοῦσι τὰς οὐσίας ὅδοι παρὰ λόγον εἶναι. παραλογώτατον δὲ τὸ Σόλωνος, ἀπὸ μὲν εἶναι τὸν εἰσάσει πόλεως μηδετέρα μερῶν παρὰ δὲ μὲν, μηδὲ συστασάσαντα, καὶ ὅλως πολλὰς αἰτίας δέξει τοῖς νόμοις ἀτοπίας, μήτε τὸν λόγον ἔχον ἢ νομοθέτου, μήτε τὴν αἰτίαν συνειδὲς ἔχον τὴν γαφρομύνην. ἢ δὲ θαυμαστὸν, εἰ τὸ ἀνθρώπων ἕως ἡμῶν ὄντων δεσπορῶντων, ἐκ ἀπορόντων ἐστὶ τὸ παρὰ τῶν θεῶν εἰπεῖν, ὅτι πῶς λόγῳ τοῖς μὲν ὕπερον, τὰς δὲ παρὰ τῶν ἀνθρώπων ὄντων χολαίονισιν, αὐτὰ δὲ ἀποδράσεως παρὰ φασὶς ἐστὶν, ἀλλὰ συνήνους αἰτίαισι. ὅπως ὁ λόγος οἷον εἰς λιμὸν καὶ κατὰ ψυχὴν ἀποβλέπων, ἀπαρτῆσεν ἑξ ἑαυτοῦ τὰ πᾶσι παρὰ τῶν θεῶν ἢ ἀπορίας. ἀλλὰ σκοπεῖτε παρὰ τὸν ὅτι καὶ Πλάτωνος ἀπορίας καλῶν ὁ θεὸς ἑαυτὸν ἐν μέσῳ παρὰ δὲ δείγμα θέμενος, τὸ ἀνθρώπων ἕως ἡμῶν, ἔξομοῖσιν οὖσαν ἀμφοτέρω παρὰ τῶν αὐτῶν, ἐν δὲ δῶσι τοῖς ἐπειθεσθαι θεῶν δυναμύθοις, καὶ γὰρ ἡ πᾶσι τῶν φύσις ἀπᾶσιν οὖσα αὐτῶν ἔχει τὴν ἔρινα τῷ μεταβαλεῖν, καὶ γένεσθαι κόσμος, ὁμοίωσιν καὶ μετῴζει τὴν τῆς παρὰ τῶν θεῶν ιδέας καὶ ἕρετης. καὶ τὸ ὅτι αὐτὸς οὗτος αἴτιος ἐστὶν αὐτῶν φύσιν ἐν ἡμῶν, ἕπως ἔστω δὲ τῆς ἐν οὐρανῷ φερόμενων καὶ θαύματος ἀσπάζεσθαι καὶ ἀγαπᾶν ἐπιζομένη τὸ δὲ γένεσθαι ἢ ψυχὴ καὶ τεταγμένον, ἀπερὶ δὲ τῶν τοῖς αἰαρισμοῖς, καὶ πλατηπῆσι πάσιν, καὶ φάσιν τὸ εἶκη καὶ ὡς κακίας ἔτυχεν, ὡς κακίας καὶ πλημμελείας ἀπάσης γένεσθαι. οὐ γὰρ ἐστὶν ὅ, ἢ μεῖζον αἴθροπος ἀπολαύειν θεοῦ πέφυκεν, ἢ τὸ μῆσει καὶ διώξει τῶν ἐν ἐκείνῳ καλῶν καὶ ἀγαθῶν εἰς ἕρετιν καὶ ἕρεσιν, διὸ καὶ τοῖς πονηροῖς ἐν ἕρεσι καὶ χολαίως τὴν δίκην ἐπιτίθησιν, ὅτι αὐτὸς ἵνα τοῖς καὶ χολαίως ἀμύθια δειδῶς ἢ μετάνοιαι, ἀλλ' ἢ μὲν τὸ παρὰ τῶν ἑμμελείας θεοῦ καὶ λατρεῖν ἀφαιρῶν, καὶ διδάσκων μὴ πᾶσι ὄργη, μηδὲ ὅτε μάλιστα φλέγεται καὶ σφάδαζει πηδῶν ὄζυμος τῶν φρεῶν ἀκώτερον, καὶ ἄπερ δὲ τῶν ἢ πείνει ἀποπλημψίας, ἐπιπέδων τοῖς λευπακῶσιν, ἀλλὰ μιμουμένους τὴν ἐκείνου παρὰ σῆκει καὶ τὴν μέλλουσιν, ἐν πάσει καὶ μετῴζει, τὸν κίσει μετανοία παρὰ σῆκει μὲν χεῖρον ἔχοντας σύμβουλον, ἀπερὶ δὲ τῆς δίκης. ὕδαλι γὰρ τεταραχμένῳ παρὰ σῆκει χεῖρον δι' ἀκράσιαν, ἢ τῶν ἐστὶ κακῶν, ὡς Σωκράτης ἔλεγε,

A medicamento instar poenam sceleri cuius impone-
re, neq; eadem in omnibus magnitudinis mensura,
neque eodem temporis articulo definitam. Medici-
nam enim animæ, quæ Iustitia cognominatur, om-
nium esse artium maximâ, præter sexcentos alios et-
iam Pindarus testatur, principem & dominum om-
nium deum appellans Aristotechnam, id est, arti-
ficum præstantissimum: quippe iustitiæ administra-
torem, quæ ius habet determinandi quâdo, quomo-
do, & quatenus quilibet malorum sit puniendus. At-
que hanc artem Minos Iouis F. didicit, ut Plato ait;
indicâs ius recte administrare, rectamq; iuris admi-
nistrationem intelligere non posse, qui eam scientiâ
discendo non fuerit consecutus. Etenim & eæ le-
ges, quæ ab hominibus ponuntur, non ubique ha-
bent rationem eorum quæ præcipiuntur illustrem.
immo quædam videntur omnino ridicula. ut quod
Lacedæmone Ephori statim ab inito magistratu edi-
cunt ne quis mystacem alat: & ut legibus obtempe-
rent, ne eæ ipsis sint difficiles obseruatu. Romani
quos in libertatem vindicant, eorum corporibus sti-
pulam tenuem iniiciunt. & vbi testamentum con-
dunt alii scribuntur hæredes, alii vendunt bona. quod
videtur alienum à ratione, alienissimum illud Solo-
nis, qui in seditione neutri se parti adiungentē igno-
minia notauit. & plane multa legum absurda esse di-
xerit, qui autoris mentem, & causam scriptorum sin-
gularum non cognouerit. Quid ergo miremur, vbi
humana ita difficulter à nobis intelliguntur, si non
facile explicatu nobis est quam de causa dii pec-
cantium aliis maturius, aliis serius supplicia impo-
nant? Quæ dixi, ea non tergiversationis sunt præscri-
ptio, sed veniæ petitio: ut disputatio nostra porum
quasi & tutum effugiendi locum respiciēs, probabi-
lia ad explicandas quæstionis difficultates tanto ani-
mosius possit consecrari. Proinde hæc primum con-
siderate, quod Platone autore deus se in medio ex-
emplar omnium bonorū cum proposuisset, huma-
nam virtutem, qua homo similis dei aliquo modo
saltem redditur, parandam concessit his qui deum
sequi possunt. Etenim ipsa huius vniuersi natura cū
omni careret ordine, habuit principium suæ muta-
tionis ut mundus fieret, quod similis particepsq; fa-
cta est cuiusdam ideæ & virtutis quæ in deo erat. I-
dem ille Plato visum in nobis à natura fuisse accen-
sum ait, ut spectandis admirandisque cœlestium cor-
porum motibus anima nostra amplecti condocesa-
ta decorum & ordinem, odium conciperet incom-
positorum & vagorum motuum, temeritatem quo-
& casui fidentem leuitatem fugeret, tanquā omnis
vitii & erroris originem. non est enim maior alius
fructus quæ ex deo possit capere homo, quam quod
imitatione pulchrorum & bonorum quæ diuinæ na-
turæ insunt, virtute potitur. Propterea deus malis in-
terposita mora ac tarde poenas infligit, non quod ve-
reatur, ne accelerando supplicio erret aut cōmittat
cuius poenitentia aliquando ducatur. sed ut in vin-
dicandis aliorum peccatis se uiciam & vehementi-
am nobis hoc exemplo suo eximat. docens non per-
iram, aut cum maxime feruet & palpitat

Animus, super rationem se saltu efferens,
tunc nos debere quasi famis sitivæ replendæ gratia
inuadere in eos qui nos iritauerunt: sed imitatione
ductos eius mansuetudinis & cunctationis, ordine
& accuratione adhibito temporis spacio in consi-
lium, quod minime locum parabit poenitentia, ad
puniendum nos cōferre. Nam, ut Socrates dicebat,

κινεῖ οὐκ ὁμοίως
ὡς τὸ πᾶσι

probabiliter
fracta
difficultas
difficultas
difficultas
difficultas

ὡς ὁ θεὸς
ὡς ὁ θεὸς

si in a-
ciam
baro,
& pu-
dem g-
rio pr-
longi-
locum
lanti-
ita rat-
ste mo-
exemp-
est Plat-
intenta-
puniem-
suorum
asperiu-
egit, ni-
fit quo-
human-
ciam af-
conuen-
lius rei-
cium d-
genere
num to-
quam d-
menda-
corrige-
Human-
taxat ha-
malefic-
quæ ca-
tu per-
Atqui
anima
perspic-
pusque
ma est
quanta
minis o-
valida e-
ta: ut qu-
rant cur-
pre: ita
uenient-
dem mo-
est, stati-
aliis ne-
tuis viu-
quam ap-
pus vitia-
tuis, ipso-
lum, ne
quam n-
mutata.
tando, &
re semel-
tio, Cœ-
quod e-
mitans
sus ab i-
niter qu-
certe C-
Pifistra-
litiam

καὶ τῶν νόμων ἐπιτὸ ἀρχεῖν ἐλθόντες, ἐγγύοντο, μέτεροι καὶ δημοφελῆς ἀρχόντες· οἱ μὲν δὲ νομοῖσι τε πολλῶν καὶ γῆς ἐπιμέλειαν παρέχοντες, αὐτοῖς τε σώφρονας τοὺς πολίτας καὶ φιλεργούς, ἐκ πολυγέλων καὶ λαλῶν καὶ ἀσκόβιδας ἄνθρωποι. Γέλων δὲ καὶ παρὰ πολέμου ἀείρα καὶ κρατήσας μάχῃ Καρχηδονίων, οὐκ ἔτερον εἰρήνῃ ἐποίησατο παρὰ αὐτοῖς δεομένων, ἢ καὶ τὸ τοῖς σωθήσασιν παρὰ λαβῆν, ὅτι παύσονται τὰ τέκνα τῶν Κρήνων καταθύοντες. ἐν δὲ Μεγάλη πόλῃ Λυδιδάδας ἰὺ τυραννος, εἴτ' ἐν αὐτῇ τῶν τυραννῶν μετὰ βαλλομένων, καὶ διεσχεύσας τὴν ἀδικίαν, ἀπέδωκε μὲν τοῖς νόμοις τοῖς πολίταις, μαχόμενος δὲ παρὰ τοῖς πολεμίοις ἔπειτα τῆς πατρίδος, ὅτι φαιδῶς ἔπεισε, εἰ δὲ τις ἢ τυραννον ἀπέκλιθε Μιλτιάδῃ οὐκ ἔρρονήσῃ ὑπὸ τὸν Κίμωνα στυφόντῃ τῇ ἀδελφῇ διάξας εἴλεν, ἢ Θεμιστοκλέους ἐφ' οἷς ἀσελγῶν ἐκώμαζε καὶ ὑβρίζε δι' ἀργείας, ἀφείλετο τὴν πόλιν, ὡς ὑπερῶν Ἀλκιβιάδου γράψαμενος, ἀρ' οὐκ αὖ ἀπολώλυσαν ἡμῖν οἱ Μαραθῶνες; οἱ Εὐρυμέδοντες; τὸ καλὸν Ἀρτεμισίον, ὅτι παῖδες Ἀθηνῶν ἐβάλλοντο φαεινὰ κρηπίδ' ἐλαθρείας; εἴθ' ἂν γὰρ αἱ μεγάλα φύσις μικρὸν ἐκφέροισιν, οὐδὲ δὲ ἄρχει δι' οὐκ ἐπιπλάσσειν ἐν αὐταῖς καὶ δραστήριον, ἀλλ' ἐν σάλῳ διαφέρουσι, ὅτι εἰς τὸ μόνιμον καὶ κατεστημένον ἦν ἐλθεῖν. ὡς παρ' οὖν ὁ γεωργίας ἀπειρος οὐκ αὖ ἀσπασατο χωρὶς ἰδῶν λόχμης ἐμπλεῶν δαπέδας καὶ φυτῶν ἀγέλων, καὶ θηρία πολλὰ καὶ ῥόμαθα καὶ πολλῶν ἐχρυσαν πηλόν, ἀλλὰ τῶν μεμαθηκῆσθαι διαμαρτυρεῖται καὶ κρίνειν αὐτὰ ταῦτα, τὴν ἰσχυρὰ καὶ πρὸς ὅσα ὑποδείκνυσιν, καὶ τὴν μαλακότητα τῆς γῆς· οὕτως ἀποπα πολλὰ καὶ φαῦλα παρὰ τῶν αἰματῶν αἱ μεγάλα φύσις, ὧν ἡμεῖς μὲν οὕτως τὸ τε καὶ ἐνύπτιον οὐ φέροισιν, ἀποκρίσθαι οἰόμεθα δεῖν καὶ χεῖρον ὅδε βελτίων κριτῆς, καὶ ἀπὸ τούτων ἐνορῶν τὸ χεῖρον καὶ ἡμιμαθόν, παρὰ μὲν ἐλθόντων καὶ ἀρετῆς στυφρὸν ἢ λιγύων καὶ ὡσαν, ἢ τὸν οἰκίον ἢ φύσις κερπὸν ἀποδίδωσι. ταῦτα μὲν οὖν ταῦτα τὸν δὲ ἐν Αἰγύπτῳ νόμον ἀρ' οὐκ εἰς ἕως ἡμῖν ἀπογραψάσθαι δοκῶσιν ἐνοῖσι τῶν Ἑλλήνων, ὅς κελεύει τὴν ἐγκυον, ἀλλ' ἄλλω θανάτου, μέχρι τέκνη φυλάττειν; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφασκεν. εἴ ποιν οὖν ἐγώ, εἰ δὲ παῖδα μὴ κηλίς, ἀλλὰ παρᾶσιν ἢ βουλήν ἀπορρήτων εἰς φῶς ἡλίου δυνατὸς ἢ παρὰ λαλῶν χροῶν καὶ ἀναδείξαι, κακῶν τι μνηύσας λαοτάρον, ἢ σαπτηρίου γνώμης ἡρόμενος σύμβουλος, ἢ χροῶν ἀρετῆς ἀναγκάσας, οὐκ ἀμείνων ὁ παρὰ μείνας τῆς λιμυρίας τὸ χεῖρον τῶν παρὰ ἀνελόντων; Εἰ μὲν μὲν γὰρ (ἐφίλω) δοκεῖ καὶ ἡμῖν ὁ Παρθολέας εἶπεν, Ὁρθῶς ἐφ' ἡ σέπει γὰρ εἰ Διονύσιος ἐν ἀρχῇ τῆς τυραννίδος ἔδωκε δίκην, ὡς οὐδεὶς αὖ Ἑλλήνων ἄκει Σικελίαν ἀιάσατον ὑπὸ Καρχηδονίων ἡρομῆν, ὡς παρ' οὐδ' Ἀπολλωνίαν, οὐδ' Ἀνακτορεῖον, οὐδὲ τὴν Ἀθηναίων χερρῶν ἡρομῆν Ἑλλήνας, εἰ Περικλῆδος ἐχολάσθαι μὴ μετὰ πολλῶν χροῶν. οἱ μὲν δὲ καὶ Κασάνδρος ἡμέσας τῆς δίκης ἀναβολῆν, ὅπως αἱ Οἴθασι στυφρῶνται πάλιν. τῶν δὲ τούτῃ τὸ ἱερὸν συγκαταλέγοντων ἕκτων οἱ πολλοὶ Τιμολεόντι συγκαταλέγοντες εἰς Σικελίαν, ὅτε Καρχηδονίους ἐνίκησεν καὶ κατέλυσε τῆς τυραννίδας, ἔβωλοντο κακῶς καὶ ὑπερῶν. οἰοῖται γὰρ ἀμέλει καὶ χροῶν αἰτέρων ποιῶν, οἷς δημοκλείοις, ἀπεχρησάτο ὁ δαμόνοιοι. εἴτ' ἐπέτελλε κατὰ τῶν (οἱ μὲν) τοῖς πλείους τυραννοῦς, ὡς παρ' ἡ γὰρ ὑμῖν χολῆ, καὶ φώκῃς πυτία, θηλειῶν

Διήγησις. σ. 2. σ. 11. 26.

σ. 11. 26.

σ. 11. 26.

σ. 11. 26.

σ. 11. 26.

σ. 11. 26.

σ. 11. 26.

σ. 11. 26.

A & iniuste potiti imperiis, mediocriter iis & cum utilitate publica functi sunt. nam & optimarum vsum legum, & agriculturæ subditis studium commendando ciues de captatoribus risuum ac garrulis modestos ac industrios redegerūt. & Gelo aduersus Carthaginenses gesto optime bello, cum eos magno vicisset pœlio, pacem petentibus non antè concessit, quàm id quoq; insertum eius fuit conditionibus, finem facturos Carthaginenses Saturno suos immolandi liberos. Megalopoli tyrannus fuit Lydiades. is ipsa in tyrannide consilio mutato & improbata iniustitia, ciuibus remp. & leges restituit: & pro patria in B hostes pugnans, illustrem oppetiit mortem. Iam si quis Miltiadem in Cherroneso tyrannidem gerentem interfecisset, aut Cimone cum sorore concumbentē in iudicio reum tanti criminis peregisset, aut Themistoclem lasciuie comestantem, petulanterque per forū bacchantem Athenis expulisset, sicut postmodo de Alcibiade reo facto statuū fuit: nonne periiissent nobis Marathon, Eurymedon, Dianium, vbi

- Pubes Attica iecit
Illustre fundamentum libertatis.

Nihil enim præstantes naturæ exiguum efferunt: & ob acumen vehementia earum atque efficacitas otiosa esse non potest. sed quasi æstu fluctibusque iactantur, donec mores stabiles atque compositos sibi parent. Sicut ergo rudis aliquis agriculturæ nullo modo probaret locū, quem videret densa obsitum sylua, agrestibus stirpibus, & multis feris ac riuis lutoque repletum: perito autem, & iudicandi gnaro, hæc ipsa virtutem molliciemq; agri demonstrarent, sic multa inepta & praua magnæ naturæ primo efferunt: quorum nos asperitatem & aculeos initio non ferentes, putamus statim excindi opprimique debere: qui verò melior est ratiocinator harum rerum, is ætatem tempusque præstolatur quod rationi & virtuti auxilium fert, quo etiam tempore indoles suum profert fructum. Atq; hæc quidem hæc hactenus. Legem autem Ægyptiam nonne videntur recte quidam Græcorū descripsisse quæ iubet grauidam si mortis fuerit damnata, asseruari donec pariat? Plane assensum ab iis est. Tum ego. Quid si prægnans aliquis non sit, sed progressu temporis actionem aut consilium arcanum in lucem possit producere, aut occulti alicuius mali indicium deferre, vel salutaris autor fieri consilii, aut necessarii vsus inuentor? nonne rectius facit qui dilato supplicio eam utilitatem operitur. quàm qui præmature eum interficiat. mihi quidem sic videtur. Nos quoque idem sentimus, respondit Patrocles. Recte, inquam ego, statuitis. Hoc enim reputa. si de Dionysio sub initium tyrannidis sumtum fuisset supplicium, nemo vtiq; Græcorum Siciliam fuerat inhabitaturus, à Carthaginensibus euastatam. neque vel Apolloniam, vel Anactorium, vel peninsulam Leucadiam quisquam Græcorum incoluisset, si Periandri pœna non fuisset in bene longum dilata tempus. Existimo etiam Casandro obtigisse moram debiti supplicii, vt rursus Thebæ ciuibus frequentarentur. Barbarorum, qui in hoc templo occupando suam sacrilegis nauarunt operā, bona pars cum Timoleonte profecti, quo is tempore Carthaginensibus deuictis tyrannides destruxit: mali male perierunt postmodo. Nimirum enim deus quibusdam malis tanquam carnificibus vsus est ad sumendas de aliis malis pœnas, quod verum esse de plerisque tyrannis arbitror. Quemadmodum enim fel hyænx, & phocæ aliorumque fœdorum

fœdorum
mor
na in
uicia
asper
bar
galle
laris
verbi
hab
coron
rente
ac po
ficiu
mede
Hom
Edi
& tam
dit au
Phleg
ges flo
è fami
tre Str
victus
quo m
funip
burun
nobili
non p
vener
lia bo
genti
sem, t
uis in
viri n
pore
stare
pi, q
terfec
cum M
area f
incidi
Bello
grinor
cles N
dire.
depos
que s
ta qu
dit, i
vt nar
id soci
tes qu
dam h
interf
ri ad
tem e
de me
fecto
ad rep
ta, p
sunt,
aliqu
liqu
qui
statu

ε. δ. μ. ε. ρ. ο. ν. τ. ε. ρ. ο. ν. ε. λ. λ. η. λ. ι. κ. ι. α. π. ι. ν. ε. κ. τ. η. ς. α. υ. τ. η. ς. ο. μ. α. ρ. η. ν. χ. ρ. ο. ς. α. ς. κ. α. ι. ρ. ι. ζ. η. ς. σ. ω. υ. π. ο. φ. ο. ρ. ο. υ. μ. η. ν.

Η γὰρ κακὴ [Φησὶ] βουλή, τὰ βουλεύσασθαι κακίαν. καὶ, *lib. III* Οὐδὲ δὴ κακὰ τεύχεα, εἴ κακὸν ἦ παρὰ τεύχεα. ἡ μὲν γὰρ κηρυτταὶ ἐν αὐτῇ λέγεται ὅτι βοηθητικὸν ἐκ ἴκνου ἀντιπαθείας ἔχον συγκεκαυμένον· ἢ ἡ πονηρία συγκεκαυμένη ὅτι λυποῦντα αὐτῇ καὶ χαλάζον, οὐχ ὑπερῶν δὲ ἐν αὐτῇ τῇ ὑβρίδι πῦρ δίκην τῆ ἀδικεῖν δίδωσι καὶ τὰ μὲν σώματα τῶν χαλάζουμένων ἕκαστος τῶν κακουργῶν ἐκφέρει τὸ αὐτὸ σω- εἶν· ἢ ἡ κακία τῶν χαλασθεῖων ἐφ' ἑαυτῶν ἕκαστον ἐξ αὐ- τῆς τεκταινεται, δεινὴ ἴσ' οὐσα βίου δημιουργὸς οἰκτροῦ καὶ σὺν ἀγνώμῃ φόβου τε πολλοῦ καὶ πᾶσι χαλεπὰ, καὶ με- ταστασίας καὶ μεταστάσεως ἀπαύσεως ἔργου. ἀλλ' ὅσοι ἐνίοι διαφέρουσι παιδαρίων, ἀποὶ κακουργῶν ἐν τοῖς θεά- τοις θεώματα πολλάκις ἐν χιτῶσι διαφέρουσιν καὶ χαλα- μύδοις ἀλουργοῖς ἐσφραγισμένοι καὶ πυρρῆχίζοντες, ἀγα- ται καὶ τέθηπεν ὡς μακαρίους· ἀλλ' οὐ κεντοῦρνοι καὶ μα- στρῶννοι καὶ πῦρ ἀνιέντες ἐκ τῆς ἀνιέντης ἐκείνης καὶ πο- λυτελοῦς ἐσθῆτος ὀφθαλμοῖν. οἱ γὰρ πολλοὶ τῶν πονηρῶν οἰκίας περὶ βεβλημένοι μεγάλας, καὶ δεχάσι καὶ διωάμεις πε- ριφράς, λανθάνουσιν ὅτι χαλάζονται ὡρὶν ἀν' ὀφθαλμοῖν, ἀπο- σφραγίτες ἢ μετακρημνισθέντες. ἀπὸ δὲ ἴσ' οὐ μισθίαν εἶποι, ὡς ἐπὶ ἴσ' οὐ μισθίαν καὶ στυγέριον. ὡς ἐπὶ γὰρ Ἡρό-

δοτῆρα ὁρῶντι δὲ τὸν Σηλυμβριατὸν εἰς φθίσην ἀνέχετον πάθος ἐμπε- σόντα καὶ μίξαιτα πρὸς τὸν ἀνδραγαθῶν γυμναστικῶν ἰατρει- κῆν [ὡς] φησὶν ὁ Πλάτων, μακρὸν ποιῆσαι τὸ θάνατον αὐτῶν καὶ τοῖς ὁμοίως νοσοῦσιν, οὕτω καὶ τῶν πονηρῶν ὅσοι πῦρ παρ- αὐτῆα πληγῶν ἐκφυγεῖν ἐδοῦσαν, οὐ μὲν πλείονα χρό- νον ἀλλ' ἐν πλείονι χρόνῳ ἴσθια μακροτέρην οὐ βρα-δυτέραν ἴσθιασιν ὅσοι γηράσαντες ἐκολάσθησαν, ἀλλ' ἐ- γήρασαν χαλαροῦντοι. λέγει δὲ πρὸς ἡμᾶς τὸ πολὺν χρό- νον· ἐπεὶ τοῖς γε τοῖς πρὸ ἀνδραγαθῶν βίου διαστήματα, τῆ μηδὲν ἔστι καὶ τὸ ἴσον, ἀλλὰ μὴ πρὸ ἐπὶ τῆς τελευτῆα, τοῖς δὲ τὸν ἔστι ὁ δέλιος ἀλλὰ μὴ πρὸ ἐπεβλῶν ἢ κρε-

μαρῶν. ἀλλ' οὐ μὲν πλείονα χρό- νον ἀλλ' ἐν πλείονι χρόνῳ ἴσθια μακροτέρην οὐ βρα-δυτέραν ἴσθιασιν ὅσοι γηράσαντες ἐκολάσθησαν, ἀλλ' ἐ- γήρασαν χαλαροῦντοι. λέγει δὲ πρὸς ἡμᾶς τὸ πολὺν χρό- νον· ἐπεὶ τοῖς γε τοῖς πρὸ ἀνδραγαθῶν βίου διαστήματα, τῆ μηδὲν ἔστι καὶ τὸ ἴσον, ἀλλὰ μὴ πρὸ ἐπὶ τῆς τελευτῆα, τοῖς δὲ τὸν ἔστι ὁ δέλιος ἀλλὰ μὴ πρὸ ἐπεβλῶν ἢ κρε-

μαρῶν. ἀλλ' οὐ μὲν πλείονα χρό- νον ἀλλ' ἐν πλείονι χρόνῳ ἴσθια μακροτέρην οὐ βρα-δυτέραν ἴσθιασιν ὅσοι γηράσαντες ἐκολάσθησαν, ἀλλ' ἐ- γήρασαν χαλαροῦντοι. λέγει δὲ πρὸς ἡμᾶς τὸ πολὺν χρό- νον· ἐπεὶ τοῖς γε τοῖς πρὸ ἀνδραγαθῶν βίου διαστήματα, τῆ μηδὲν ἔστι καὶ τὸ ἴσον, ἀλλὰ μὴ πρὸ ἐπὶ τῆς τελευτῆα, τοῖς δὲ τὸν ἔστι ὁ δέλιος ἀλλὰ μὴ πρὸ ἐπεβλῶν ἢ κρε-

μαρῶν. ἀλλ' οὐ μὲν πλείονα χρό- νον ἀλλ' ἐν πλείονι χρόνῳ ἴσθια μακροτέρην οὐ βρα-δυτέραν ἴσθιασιν ὅσοι γηράσαντες ἐκολάσθησαν, ἀλλ' ἐ- γήρασαν χαλαροῦντοι. λέγει δὲ πρὸς ἡμᾶς τὸ πολὺν χρό- νον· ἐπεὶ τοῖς γε τοῖς πρὸ ἀνδραγαθῶν βίου διαστήματα, τῆ μηδὲν ἔστι καὶ τὸ ἴσον, ἀλλὰ μὴ πρὸ ἐπὶ τῆς τελευτῆα, τοῖς δὲ τὸν ἔστι ὁ δέλιος ἀλλὰ μὴ πρὸ ἐπεβλῶν ἢ κρε-

μαρῶν. ἀλλ' οὐ μὲν πλείονα χρό- νον ἀλλ' ἐν πλείονι χρόνῳ ἴσθια μακροτέρην οὐ βρα-δυτέραν ἴσθιασιν ὅσοι γηράσαντες ἐκολάσθησαν, ἀλλ' ἐ- γήρασαν χαλαροῦντοι. λέγει δὲ πρὸς ἡμᾶς τὸ πολὺν χρό- νον· ἐπεὶ τοῖς γε τοῖς πρὸ ἀνδραγαθῶν βίου διαστήματα, τῆ μηδὲν ἔστι καὶ τὸ ἴσον, ἀλλὰ μὴ πρὸ ἐπὶ τῆς τελευτῆα, τοῖς δὲ τὸν ἔστι ὁ δέλιος ἀλλὰ μὴ πρὸ ἐπεβλῶν ἢ κρε-

μαρῶν. ἀλλ' οὐ μὲν πλείονα χρό- νον ἀλλ' ἐν πλείονι χρόνῳ ἴσθια μακροτέρην οὐ βρα-δυτέραν ἴσθιασιν ὅσοι γηράσαντες ἐκολάσθησαν, ἀλλ' ἐ- γήρασαν χαλαροῦντοι. λέγει δὲ πρὸς ἡμᾶς τὸ πολὺν χρό- νον· ἐπεὶ τοῖς γε τοῖς πρὸ ἀνδραγαθῶν βίου διαστήματα, τῆ μηδὲν ἔστι καὶ τὸ ἴσον, ἀλλὰ μὴ πρὸ ἐπὶ τῆς τελευτῆα, τοῖς δὲ τὸν ἔστι ὁ δέλιος ἀλλὰ μὴ πρὸ ἐπεβλῶν ἢ κρε-

A sed vitionem delicti æqualem facit, simulq; ait eodẽ è loco eademq; radice enasci. Sic enim inquit:

Molitur damnum ipse sibi, qui intentat aliis. & *Consiliumq; malum auctori fert maxima damna.*

Cantharidem ferunt in se habere quoddam damni quod iniunxit remedium, aduerso modo afficientibus præditam facultatibus. sic malitia simul secum gignens id quod animum mordet atque vexat, non subsequenter, sed in ipso malefacto præsentẽ pœnam habet. Et quemadmodum malefici cum ad supplicium educuntur, quisq; suam effert crucem:

B singula tormenta: solertissima opifex vitæ miserabilis, & in qua præter turpitudinẽ terrores multi, animiq; motus graues, pœnitentia, tumultusque continentes insunt. Sed multos inuenias homines, nihil à puerulis differentes, se penumero dum maleficos in theatris spectant in vestibibus auro pertextis & lænis purpureis coronatos saltare, stupentibus, utq; beatos admirantibus, tantisper dum compungi eos ac flagellari & è preciosa ista veste ignẽ edere cernant. etenim malorum multos magnis familijs circum-

C præcipites deieci. quod non tam recte pœnam, quam extremum & perfectionem pœnæ dixeris. Est apud Platonem, Herodicum Selybrianum, cum incidisset in tabem, morbum insanabilem, & primus hominum arti medicæ artem corporis exercendi miscuisset, diurnam sibi alijsque eodẽ modo ægrotantibus mortem redegisse. Sic & mali homines, cum in præsentia effugisse ictum vindictæ putantur, non post longius tempus, sed longiore temporis tractu supplicium non serius sed diurnius perferunt, neque senes facti puniuntur, sed in toleranda pœna consenscunt. De tempore longo cum dixi, intelligendum est hoc vt ad humanam refertur naturam. Nam dijs quidem omne huma-

D nã vitæ spacium pro nihilo est: & quod nunc, non ante xxx annos, tale est, atque hoc, quod non mane, sed vesperi cruciatur aut suspenditur sceleratus: maxime qui in hac vita captivus detineatur, tanquam in carcere vnde migrare aut effugere non possit, vtcunq; interim multum conuiuiorum, negociorum, munerum, officiorumque obtingat. scilicet ea sunt similia ludorum, quos alea aut talis in carcere captiui ludunt, fune super capita pendente. Quanquam quid impedit dicere, neque eos qui ad mortem in carcere inclusi tenentur, puniri ante-

E quam ceruices præcidantur? neque eum qui cicutam biberit, iamque obambulet & expectet dum cruribus ingruat grauitas: prius quam extinctio caloris & concretio eum sensu spolient? si extremum duntaxat supplicij articulum pro supplicio deputamus: animi autem intervenientes tumultus, terrores, metus, pœnitentias (quibus malorum vnusquisque commissa culpa devincitur) omittimus. quod perinde est ac si piscem qui hamum vorauit negemus captum, antequam à coquis assatum aut in frustra concisum videamus. Nam vt primum quis improbe egit, iam obstrictus pœnæ tenetur, & suauitate flagitij veluti esca illicò deuorata, conscientiam intus vrgentem plecentemque habens

Agitatur, vt mare thynni fluctuat impetu.

Etenim proteruitas illa & ferocia p. auitatis vsq; ad perpetrandum facinus vim suam perfert atq; exstat

lib. III

lib. III

lib. III

lib. III

lib. III

deinde motu animi tanquam vento sensim deficiente, imbecilla & humilis reddita terroribus se & superstitionibus submittit. vt ad rerum ipsarū euentum & veritatem Stesichorus somnium Clytemnestrae effinxisse videatur, in hanc sententiam:

Visus adesse draco, tabo caput oblitus atrum:

Ex illo se rex promere Pleisthenides.

Quippe somnia, & spectra diurna, oracula, de celo seruationes, & quicquid aliud diuinitus obijci videtur, tempestatibus & terroribus percellit male sibi cōscios. Hoc modo narrant Apollodorū aliquando in somnis vidisse, cutim sibi à Scythis detrahi, deinde elixari se, & cor ex ipso lebete sibi tacite dicere, Ego tibi horum sum causa. rursusq; filias ignitas & ardentes in orbem circa ipsum discurrere. Hipparchum Pisistrati F. paulo ante mortem: Venerē, sanguinē ipsi è patera quadam in faciē conijcere. Ptolemęum Ceraunū amici per quietē imaginati sunt à Seleuco in ius vocati, vulturibus & lupis disceptationi præfectis, ipsumq; multas carnes inter hostes distribuere. Pausanias Cleonicam virginē liberam Byzantij per libidinem ad se vocauit, vt ea per noctem potiretur: deinde accedentem perturbatione quadam & sinistra suspicione concitus interfecit. hanc sæpe dormiens vidit sibi dicere,

Perge ad supplicium: valde est damnosa libido.

quod visum cum non desineret, Heracleam nauigauit ad Psychopompeion, qui locus est curandis animabus destinatus, puellæq; animā deprecationibus infertisq; certis euocauit. atque ea in conspectum venit, ac finem ei malorum fore prædixit, vbi spartam venisset. reuersus autem Lacedæmonem, statim perijt. Ac profecto, si nihil animæ post corpus reliquum est, sed morte omne & beneficium & supplicium finitur: celeriter sua flagitia luentibus & morientibus malis benigne ac indulgenter fieri à dijs dixeris rectius. nam vt vitam & tempus nihil aliud mali flagitiosis adferre dicas: tamen vbi vitiositas vincitur esse res sterilis & ingrata, ac quæ operæ precium nullum persoluat tam multis & magnis ærumnis: harum ipsarum rerum sensus animam subvertit. quomodo narrant Lyfimachum siti victum Getis corpus imperiumque suum in manus dedisse: cumque dediticius iam bibisset, dixisse: Proh me hominem pravum, qui tantillæ voluptatis gratia tantum amiserim regnum. Ac enim perdifficile erat homini aduersus necessariam naturæ affectionem pertendere. Verum vbi homo aut ob avaritiam, aut gloriæ potentiaq; ciuilibus invidiam, aut Veneræ voluptatis causa facinus iniustum atque atrox commisit: ac deinde furiosa siti libidinis suæ dissipata, sumpto tempore perspicit reliquos mansisse fædos & horrendos flagitii impetus, vtile autem, necessarium, aut conducibile nihil iis partum: nonne in eam vt sæpenumero incidat cogitationem necesse est, se vanæ gloriæ aut illiberalis ingræque voluptatis causa, peruersis pulcerrimis & maximis inter homines iuribus, vitam turpitudine tumultibusque impleuisse? locans dicebat Simonides, se argenti cistam semper invenire plenam, beneficiorum autem vacuam. Sic etiam prauis homines maliciam in se suam contemplantes, ob voluptatem vanam statim gratiam habentem inveniunt spei inanem esse:

ἔλεγε παύρων, πῶς τὸ θρηνηίου κίβωτον δειλοκῆν αἰεὶ πλήρη, τῶν δὲ τῶν χαίρων, κενῶν, οὕτως οἱ πόνη- ἐρεῖ τῶν κακίαν ἐν ἑαυτοῖς θρηνηύοντες, δι' ἠδονῆς μὲν ὄντος κενῶν χάριν ἐχούσης, ἐλπίδος ἔρημον δειλοκῆσι,

εἶτα τὸ πάθος ὡς πρὸς πνέματος ὑπολείποντος, ἀσθενῆς καὶ ὑπερπνέουσα ὑποπίπτει τοῖς φόβοις καὶ τῇ δεισιδαιμονίᾳ: ὡς τε πρὸς τὰ γινόμενα καὶ πρὸς τὴν δὴν ἡδὴν ἀπαλάττειται ὁ Κλυταιμνήστρας ἐνύπνιον τὸ Σηπίχρον, οὕτως οὕτως λί- γοντα

Ἰαθ' ἀρχαίων ἐδόκησε μολῆν ~~καὶ~~ βεβρωτω μύθος ἀκρον, ἔκ δὲ θρᾶ τὸ βασιλῆος Πλεισθενίδας ἐφαίν.

καὶ γὰρ ὄφθαλμοὶ ἐνύπνιων, καὶ φάσματα μεθ' ἡμετέρας, καὶ χη- σμοί, καὶ κατὰ βασιλῆα, καὶ ὅτι δόξαν ἔχεν αἰτία θεοῦ πρὸς ἀνε- ἰαθ' ἀρχαίων ἐπάγει καὶ φόβοις τοῖς οὕτω ἀπαλάττειται.

Β Φασὶν Ἀπολλοδώρῳ ποτε κατὰ τὸς ὑπνοὺς ὄραϊν ἐκ δεξιῶν ἑαυτὸν ὑπὸ Σκυθῶν, εἶτα κατεφόρῳ, τὸν καρδίαν ἐκ τῆς λέβητος ὑποθετήσασθαι καὶ λέρυσαν, ἔγωγε τῶν αἰ- τῶν καὶ πάλιν τῶν θυγατέρας ἀπαύρου καὶ φλεγματίας τοῖς σώμασι κύκλω παρ' αὐτὸν παρ' ἐξουσίας. Ἰσπαρχον δὲ τὸ Πεισιγράτου, μικρὸν ἔμπροσθεν τῆς τελευτῆς, αἶμα παρ' ἐξουσίας αὐτῶν πῶς Ἀφροδίτῃ ἐκ ἵνους φιάλης πρὸς τὸ παρ' ἑαυτὸν οἶον Ππλεμέου τὸ Κεραυνὸς φίλοι καλούμενον αὐτὸν ἐώρων ὅτι δίκην ὑπὸ Σελδύχου, γυπτῶν καὶ λυκῶν δικαζόντων, καὶ κρία πολλὰ τοῖς πολέμοις ἀνέμενοντα.

Γ Γραυσανίας δὲ Κλεονίκῳ ἐν Βυζαντίῳ παρθένον ἐλθόντα ὑπὸ μετὰ πεμφάμενος ὡς ἔξω δὲ νυκτὸς, εἶτα παρ' ἑαυτὸν ἐκ ἵνους ὑπερπνέουσα καὶ ὑποψίας ἀετῶν, ἐώρα πολλάκις ἐκ τοῖς ὑπνοῖς λέρυσαν αὐτῶν.

Βαῖνε δίκης ἄσπονδον μάλα τοῖς κακῶν ἀνδράσιν ὄρεται. οὐ παυομένη δὲ τῆς φάσματος, ὡς εἶοικε, πλοῦτας ὅτι τὸ ψυχοπομπεῖον εἰς Ἡράκλειον, ἰλασμοῖς ἴσκι καὶ χαῖς ἀνεκα- λήτο πῶς ψυχῆ τῆς κέρης. ἐλθούσα δὲ εἰς ὄψιν, εἶπεν ὅτι παύ- σεται τῶν κακῶν ὅταν ἐν Λακεδαίμονι γῆραι γυμνοῦρος δὲ, ὄντος ἐτελεύτησεν. ὡς τε εἰ μὴ τὸν ἐστὶ τῆς ψυχῆς καὶ πῶς π- λῶν, ἀλλὰ καὶ χάριτος πρὸς ἀπάσης καὶ ὑμφορίας ὁ θῶνατος, μάλλον δὲ ἴσκι εἶποι τοῖς ὑπερπνέουσι τὸ πο- νηρῶν καὶ ἀποδησῶσι, μαλακῶς καὶ ῥαθυμῶς χηρῶν δὲ δαιμονίων. καὶ γὰρ εἰ μὴ δὲν ἡδὴ φαῖν τις αἰτία χεῖρα τῶν πονηρῶν παρ' ἑαυτὸν κακῶν, ἀλλ' ἔξελεγχόμενος τῆς ἀδικίας, πρὸς ἡμᾶς ἀκέρπου καὶ ἀχαρίστου, καὶ χηρῶν ὄντων ὄντων ἄξιον ἀποδοῆς αἰαφέρουτος ἐκ πολλῶν καὶ μεγάλων ἀγῶ- νων, ἢ ἀσθενῆς αὐτῶν ἀναβέβη πῶς ψυχῆ. οἱ ἴσοροδοδὴ που Λεοίμαχον ὑπὸ δίκης ἐκβίασέντα, καὶ παρ' ἑαυτὸν τοῖς Γέταις δὲ Ἰαθ' ἀρχαίων καὶ πῶς διώσμεν, ὡς ἔπειν ὑποχί- λειος γυμνοῦρος, εἶπεν, Φύ τῆς ἐμῆς κακίας, ὅς δὲ ἠδονῆς οὐ- τῶ βραχέως, ἐσέρημα βασιλείας τηλικαύτης. καὶ τοῖς γε πρὸς φιοκίῳ πάθος ἀνάγκῃ ἀπὸ βίῃαι, παρ' ἑαυτὸν ὄντων ὄντων ἢ ἀδελφῶν ἢ χηρῶν ἕνεκεν πλεονεξίας, ἢ φθόνου πολιτικῆς δόξης καὶ διωάμεως, ἢ δὲ ἠδονῆς ἵνα σπουδαίας ἀπομὸν ἔργον ἐργασάμενος καὶ δεινὸν, εἶτα τὸ πά- θος ἀφίει δὲ δι' ἑαυτὸν καὶ μακρὸν, ἐν χηρῶν κατὰ τῶν ἀγῶν καὶ φοβερῶν τῆς ἀδικίας πᾶσι παρ' ἑαυτὸν ὄντων, χηρ- σιμον δὲ μὴ δὲν ἀναγκῶν μὴ δὲ ὀνησφόρον, ἀρ' ὅσον εἰ- κὸς ἐμπέπλην αὐτῶν πολλάκις λογιζομένον, ὡς ὑπὸ κενῆς δόξης

Δ ἠδὲ ἠδονῆς ἀετῶν καὶ ἀχάριστον, αἰαφίεας τῶν καλ- λιστα καὶ μέγιστα τῶν ἐν ἀδελφῶν δικάμων, ἐμπέπληκεν ἀσθενῆς καὶ ὑπερπνέουσα τὸ βίον; ὡς πρὸ γὰρ ὁ Σιμωνίδης

Ε εἰος γυμνοῦρος, εἶπεν, Φύ τῆς ἐμῆς κακίας, ὅς δὲ ἠδονῆς οὐ- τῶ βραχέως, ἐσέρημα βασιλείας τηλικαύτης. καὶ τοῖς γε πρὸς φιοκίῳ πάθος ἀνάγκῃ ἀπὸ βίῃαι, παρ' ἑαυτὸν ὄντων ὄντων ἢ ἀδελφῶν ἢ χηρῶν ἕνεκεν πλεονεξίας, ἢ φθόνου πολιτικῆς δόξης καὶ διωάμεως, ἢ δὲ ἠδονῆς ἵνα σπουδαίας ἀπομὸν ἔργον ἐργασάμενος καὶ δεινὸν, εἶτα τὸ πά- θος ἀφίει δὲ δι' ἑαυτὸν καὶ μακρὸν, ἐν χηρῶν κατὰ τῶν ἀγῶν καὶ φοβερῶν τῆς ἀδικίας πᾶσι παρ' ἑαυτὸν ὄντων, χηρ- σιμον δὲ μὴ δὲν ἀναγκῶν μὴ δὲ ὀνησφόρον, ἀρ' ὅσον εἰ- κὸς ἐμπέπλην αὐτῶν πολλάκις λογιζομένον, ὡς ὑπὸ κενῆς δόξης

Φ ἠδὲ ἠδονῆς ἀετῶν καὶ ἀχάριστον, αἰαφίεας τῶν καλ- λιστα καὶ μέγιστα τῶν ἐν ἀδελφῶν δικάμων, ἐμπέπληκεν ἀσθενῆς καὶ ὑπερπνέουσα τὸ βίον; ὡς πρὸ γὰρ ὁ Σιμωνίδης

ἰδ. λεικ. αὐτῶν

Συμεν. αἰ. XII 209 Α'

ὁμο. αἰ. II 94 ἰδ. Π. 5. τῶν ἀδελφῶν

ἰδ. αὐτῶν καὶ τῶν ἀδελφῶν

ἰδ. αὐτῶν καὶ τῶν ἀδελφῶν

Καί κ. ...

φόβων ἢ καὶ λυπῶν καὶ μνήμης ἀτερπύδος καὶ πᾶσι δὲ μέλλον ὑποψίας, ἀπιστίας ἢ πᾶσι δὲ παρὸν αἰεὶ γέμεται ὡς ἄρ' ἢ Οἰνοῦς ἐν τοῖς θεαῖσι λεγούσης ἀκούομεν, ἐφ' οἷς ἐδράσε μέλαμε-
λομήνης.

Φίλων γυναικας, πῶς αὖτ' ἔξ' ἀρχῆς δόμοις
Ἀθάμαντος οἰκήσαμι, τῶν πεπραγμένων

Δράματα μηδὲν; ταῦτα ἐκάστου τ' ποιητῶν εἰχρὸς τ' ψυ-
χῶν αἰαπολῆν ἐν αὐτῇ, καὶ ἀφελογίζεσθαι, πῶς δὲ ἐκβάσσει
τ' μνήμης τ' ἀδικημάτων, καὶ ὁ σιωπῆδός δὲ ἐαυτῆς ἐκβαλοῦσα,

ὅτι οὐκ ἀδύνατον
ἴσθαι μὴ καὶ ἐπιβλέπειν
ἐπὶ τῶν πεπραγμένων
καὶ τῶν ἀδικημάτων
καὶ τῶν ἀδικημάτων

καὶ ἀφελογίζεσθαι, πῶς δὲ ἐκβάσσει
τ' μνήμης τ' ἀδικημάτων, καὶ ὁ σιωπῆδός δὲ ἐαυτῆς ἐκβαλοῦσα,
καὶ ἀφελογίζεσθαι, πῶς δὲ ἐκβάσσει
τ' μνήμης τ' ἀδικημάτων, καὶ ὁ σιωπῆδός δὲ ἐαυτῆς ἐκβαλοῦσα,
καὶ ἀφελογίζεσθαι, πῶς δὲ ἐκβάσσει
τ' μνήμης τ' ἀδικημάτων, καὶ ὁ σιωπῆδός δὲ ἐαυτῆς ἐκβαλοῦσα,

Ἀπομνημονεύματα

καὶ ἀφελογίζεσθαι, πῶς δὲ ἐκβάσσει
τ' μνήμης τ' ἀδικημάτων, καὶ ὁ σιωπῆδός δὲ ἐαυτῆς ἐκβαλοῦσα,
καὶ ἀφελογίζεσθαι, πῶς δὲ ἐκβάσσει
τ' μνήμης τ' ἀδικημάτων, καὶ ὁ σιωπῆδός δὲ ἐαυτῆς ἐκβαλοῦσα,
καὶ ἀφελογίζεσθαι, πῶς δὲ ἐκβάσσει
τ' μνήμης τ' ἀδικημάτων, καὶ ὁ σιωπῆδός δὲ ἐαυτῆς ἐκβαλοῦσα,

Ἐπιτομή

καὶ ἀφελογίζεσθαι, πῶς δὲ ἐκβάσσει
τ' μνήμης τ' ἀδικημάτων, καὶ ὁ σιωπῆδός δὲ ἐαυτῆς ἐκβαλοῦσα,
καὶ ἀφελογίζεσθαι, πῶς δὲ ἐκβάσσει
τ' μνήμης τ' ἀδικημάτων, καὶ ὁ σιωπῆδός δὲ ἐαυτῆς ἐκβαλοῦσα,

ὅτι οὐκ ἀδύνατον
ἴσθαι μὴ καὶ ἐπιβλέπειν
ἐπὶ τῶν πεπραγμένων
καὶ τῶν ἀδικημάτων
καὶ τῶν ἀδικημάτων

καὶ ἀφελογίζεσθαι, πῶς δὲ ἐκβάσσει
τ' μνήμης τ' ἀδικημάτων, καὶ ὁ σιωπῆδός δὲ ἐαυτῆς ἐκβαλοῦσα,
καὶ ἀφελογίζεσθαι, πῶς δὲ ἐκβάσσει
τ' μνήμης τ' ἀδικημάτων, καὶ ὁ σιωπῆδός δὲ ἐαυτῆς ἐκβαλοῦσα,
καὶ ἀφελογίζεσθαι, πῶς δὲ ἐκβάσσει
τ' μνήμης τ' ἀδικημάτων, καὶ ὁ σιωπῆδός δὲ ἐαυτῆς ἐκβαλοῦσα,
καὶ ἀφελογίζεσθαι, πῶς δὲ ἐκβάσσει
τ' μνήμης τ' ἀδικημάτων, καὶ ὁ σιωπῆδός δὲ ἐαυτῆς ἐκβαλοῦσα,

A eandemq; semper abūdare metu, dolore, memoria
tristi: & de presenti statu diffidentia, de futuro sini-
strarū suspicionum plenam esse. In theatris Inonem
audiuimus d. cere, pœnitentia factorum ductam:

Quonam modo, caræ mulieres, denuò
Athamantis incolam domum, quæ sunt retrò,
Factis diffictis? --

nonne hoc modo etiam quævis impia anima se-
cum versat atque rationes inquit, quomodo excussa
delictorum memoria, eiecctaque conscientia, puri-
ciem nacta aliam alio ab initio vitam pœset viuere?
Nisi enim omnino sapientia titulum deferimus in-

B iustitia: profecto malicia consilij atque ad agen-
dum propositis nihil fiducia, nihil grauitatis, nihil
stabilitatis, nihil constantia adest. verum vbi vel di-
vitiarum vel voluptatum cupiditas effusior, vel o-
dium ardentius cum hostili malignitate atque im-
probitate conunctum infederit: ibi re considerata
diligentius, deprehendes & superstitionem deli-
tescere, & molliciem labores subterfugientem, &
mortis metum, & animi impetuum celere muta-
tionem & vanitatem animi ob arrogantiam hian-
tis. hoc genus hominum & terretur si reprehenda-
tur, & laudatores metuit, vt impostura ipsorum in-
iuria affectos, eoque vel maxime infestos, quia et-
iam hos alacriter laudent, qui boni videntur. Du-
ricies enim malicia, itidem vt ferri vitiosi, putrida
est: rigorq; eius facillime retunditur. Inde fit, quod
lōgo temporis decursu plenius seipos cognoscen-
tes, ægre ferunt culpantque vitæ suæ statum. Scili-
cet aliquis vitiosus homo vbi depositum reddidit,
aut pro amico fideiussit, vel in patriam aliquid am-
bitiose impendit: statim pœnitentia ducitur, fa-
ctumq; ei suum est molestum, ob vagam vsquequa-
que animi mobilitatem. & nonnulli plausu in thea-
tro excepti, extemplo ingemiscunt, ambitione
in auaritiam recidente. qui verò tyrannidis &
conspirationis gratia homines mactauerunt, vt A-
pollodorus, aut amicos pecunijs spoliauerunt, vt
Glaucus Epicydij E. credemus nō mutasse factum,
non in se ipsos odium concepisse, nulla ob facinus
affectos fuisse molestia? Ego, si fas est dicere, censeo
scelestos nullo neque Deo neque homine indigere
qui supplicia ipsis imponat: ipsam ad hoc eorum
existimo sufficere vitam, totam à prauitate corru-
ptam atque conturbatam. Vostamen, inquam, vi-
deritis, ne vltra quàm conuenit nostra progredia-
tur oratio. Hæc Timo, Fortasse, inquit, longius
progressa videatur, si ad ea quæ restant eorumque
longitudinem respiciatur. Lam enim ego vltimam
dubitationem, quæ exitum priorum quæstionum,
mediocriter sane solutarum, præstolata est, in me-
dium adduco. Quæ Euripides libero ore incu-
fans dijs obijcit, maiorum delicta posteris impu-
tantibus, eadem existima nos quoque tacentes vi-
tio ijs dare. Siue enim fontes puniti sunt: iniustum
est porro etiam ab infontibus pœnas exigi, cum
bis ob idem delictum ne eum quidem puniti qui
in noxa fuit, æquitas sinat. siue socordia quadam
prætermissam pœnam noxiorum serò ab inno-
centibus exigunt, non recte tarditatem suam in-
iustitia exfarciant. Cuius generis est, quod hæc
actum fertur: Ætopum huc aduenisse allato à
Creeso auro, vt & magnifico sacrificio Apollin-
em veneretur, & Delphis viritim quaternas
minas distribueret. cum veto ei offensa & discor-
dia quadam cum Delphicis esset oborta, sacris quidem eum fuisse operatum, sed pecuniam Sardes rem fuisse,

... qui
Delphi
terfecit
nominis
solo
tros m
rum c
fopi gr
mum a
Ætopum
his eff
fatis de
fuisse
legorū
tur. A
amant,
chidaru
interfec
aus hor
tyrannu
rentes
Quia n
excepti
quod m
inquit,
caecavit
pollo,
to bara
to, qui
repto t
que Sy
tribus
Neque
Troia
Qu
Sub
Viri
ob Ai
quo iu
in han
scendi
accoler
lugent,
hoc fuit
te Phae
aut deo
mutare
funt, cu
ira qua
nulli
in eoru
mum in
orsus p
interro
tu omni
mnia,
absurd
hemen
vestibi
tamen
Sed, si
raque
ment
nia, &
præco
τῶν

vt qui homines istos beneficio indignos iudicaret. Delphos è composito sacrilegij infimulatum eū interfecisse præcipitatum de saxo, quod Hyampream nominant. Ex eo Deū iras in ipsos exercuisse, & cū solo sterilitatem, tum hominibus omnis generis terros morbos intulisse: ita vt Delphi singulis Græcorum cōuentibus edixerint, se paratos esse, si quis Æsopi gratia pœnas ab ipsis exigere vellat. Tertia demum ætate venisse Idmonem Samium, qui genere Æsopum nequaquam attingeret, sed prognatus ab his esset qui Æsopū Sami emissent. huic pro delicto satis dedit Delphos, itaque eos malis liberatos fuisse. Ferunt ex hac retractum, vt supplicium sacrilegorū ab Hyampreā in Naupliam petrā transferretur. Alexandrū porro ne hi quidem qui vel maxime amant, quorum & nos sumus, laudant, quod Branchidarum urbem euertit, omnifq; ætatis homines interfecit, propter proditiōē Milefij templi, à proavis horū factam. Agathocles verò Syracusanorum tyrannus etiā cum risu subsannans Corcyraos querentes cur ipforū insulam popularetur, respondit: Quia me hercle maiores vestri Vlyfsem hospitio exceperunt. & Ithacensibus itidem expostulantibus quod milites ipsius eorū oues auferrent, At vester, inquit, rex cum ad nos venisset, præterea etiam excæcauit pastorem. Quid? nonne his insolentior Apollo, si Pheneatas qui nunc sunt perimit obthurato barathro, & vniuerso eorum agro illuvie perdito, qui ante annos, vt aiunt, mille, Hercules hinc abrepto tripode oraculū ad Pheneū transtulit? idemque Sybaritis finem malorum prædicens, postquā tribus exitiis iram Iunonis Leucadiæ expiauerint? Neque diu est quod Locri defierunt virgines ad Troiam mittere,

*Quæ pedibus nudis, cœu serua, corpore nudo,
Sub lucem circum verrebant Palladis aram
Vittarum exsortes, gelidam quoq; ad usq; senectam,*

ob Aiæcis libidinem. Vbinam hæc rationē habent? quo iure fiunt? Neq; enim Thraces laudamus, qui in hanc vsque diem suas compungunt vxores vlciscendi Orphei causa: neque barbaros ad Eridanum accolentes, qui atris vestibibus amicti Phaethontem lugent, si vera est fama. magis etiam, puto, ridiculū hoc fuit, si eorum hominum, qui vixerunt pereunte Phaethonte, nemine id curante, nati quinque aut decem post ætatibus cepere eius gratia vestem mutare & lugere. Quamquam hæc stulta duntaxat sunt, cum nulla pernicie coniuncta. Deorum autē iræ quam ratione subito occultatæ, veluti nonnulli animum, deinde rursus in alios erumpunt, & in eorum extremas calamitates desinunt? Vt primum inhibuit vocem, Ego metuens ne de integro orsus plura & grauiora proferret absurda, statim interrogavi hominem: Esto, inquam. Hæc enim tu omnia vera putas? Tum ille, An, inquit, si non omnia, quædam tamen vera sint, non putas eodem absurdo rem laborare? Fortasse, inquam. sicut vehementer febricitantibus siue vnica, siue multis vestibibus sint amicti, idem aut similis ardor adest: tamen recreandi gratia multitudo est amolienda. Sed, si ita videtur, ista sic relinque, quamquam pleaque fabulis & commentis videntur similia. In mentem vero reuoca nuper celebrata Theoxenia, & præclaram illam portionem, quam eximiam præco edicit Pindari posteros accipere debere:

τῶν θεοξενίων, καὶ τῆς καλῆς σκείνης μερίδος, ἢ ἀφαιρουντες, τοῖς Πινδαρου κηρύττοις λαμβάνειν ἀπορρονοῖς

A ὡς οὐκ ἀξίων ὄντων ἀφελήθειαι τῶν ἀνδρῶν οἱ ὅσων ἦν-
τες ἀπὸ αὐτῶν αὐτὸν ἱεροσυλίας, ἀπέκτεινον, ὡσαντες ἀπὸ τῆς
πέρας σκείνης ἢ Ἰάμπευ καλοῦσιν. ἐκ τούτου λέγεται
μυθία τῶν θεῶν ἀπὸ αὐτοῦ, ἀφορίαν τε γῆς ἐπαγαγεῖν, καὶ νόσων
ἀτόπων ἰδέσθαι πᾶσαν ὥστε παρὰ τὸν ἑλλήνων πα-
νηγύρεσι κηρύσσεται καλῶν αἰετῶν βουλόμενον ἕως Αἰσώ-
που δίκην λαβῆν παρ' αὐτῶν. τρίτη δὲ γυνὴ Σάμιος Ἰδμόνη
ἀφίκετο. γυνὴ μὲν οὖν Αἰσώπῳ παρρησίαν, ἀπορρονοῖς δὲ τῶν
παρρησιῶν αὐτὸν ἐν Σάμῳ γεγώς· καὶ τούτου ἵνα δίκης
δόντες οἱ Δῆφοι, τῶν κακῶν ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς ἐκείνου δέφασι καὶ
B τῆς Ἰμπερίας τῆς ἱεροσυλίας ἐπὶ τῶν Ναυπλίων ἀπὸ τῆς Ἰάμ-
πέας μετὰ τὴν θύμην, καὶ τῆς Ἀλέξανδρον οὐδὲ οἱ πόδῳ φιλοδου-
τες (ὡν ἐσμὲν καὶ ἡμεῖς) ἐπαγοῦσι, ὅτι Βραχίλων ἀστὸν συλῆ-
αντα, καὶ ἀφαιρουντα πᾶσαν ἡλικίαν ἀπὸ τῶν ἡμοῦν
τῶν παρὰ Μίλητον ἱεροῦ παρρησίαν ἕως τῆς παρὰ πᾶσαν αὐ-
τῶν. Ἀγαθοκλῆς δὲ ὁ Συρακοσίων τύραννος, καὶ σὺν γέλωτι
χλευάζων Κερκυραίους ἐρωτῶν, ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς ἰσθμῶν τῶν ἡσόν
αὐτῶν, ὅτι πῆ Δία (εἶπεν) οἱ πατέρες ὑμῶν ἕως ἐξέτασαν τῆ
Ὀδυσσεῖα, καὶ τῆς Ἰτακῶν ὁμοίως ἐγκαλοῦντων ὅτι παρ-
βατα λαμβάνουσιν αὐτῶν οἱ γραπῶται, ὅτι ὑμέτερος (εἶπεν)
C βασιλεὺς ἐλθὼν παρὸς ἡμᾶς, καὶ τῆς ποιμνίας παρρησίαν ἐτύφλω-
σεν. ἀρ' οὐκ ἀπὸ τῶν πατέρων τούτων ὁ Ἀπόλλων, εἰ Φενεά-
τας ἀπὸ πολλοῦ τῆς νόσῳ, ἐμφράξας ὁ Βαράθρον καὶ κατα-
κλύσας τὴν γῆν ἀπασαν αὐτῶν, ὅτι παρὸς χιλίων ἐτῶν (ὡς
φασιν) ὁ Ἑρακλῆς ἀνασπᾶσας τῆς τείποδα τῆς μερῆς εἰς
Φενεὸν ἀπῆνεγκε; Συβαρείτας δὲ φράξων ἀπὸ τῶν κα-
κῶν ὅτι μὲν οὐδέ, θεοῖς ἰλάσων) ὁ μύθημα τῆς Διὸς κα-
δίας Ἡρακλῆς; καὶ μὴ οὐ πολὺς χρόνος ἀπὸ οὐ Λοκροὶ πέμπου-
τες εἰς Τροίαν πέπαιναντα τῶν παρρησιῶν;

Αἰχὴν ἀναμπέχονοι γυμνοῖς ποσίν, ἢ ὑπερδουλα,

D Ἡ οἶα σάρεσκον Ἀθηνῶν παρὸς βαρῶν,
Νόσφι κηρδέμμοιο, καὶ εἰ βαρὺ γῆρας ἰσάοιο. ἀπὸ τῶν
Αἰάντος ἀπολαοῖαν. ποδὸν δὲ ταῦτα ὁ ἄλλοθεν ἴσθῳ καὶ δι-
καμον; οὐδὲ γὰρ θεῶν ἐπαγοῦσιν ὅτι εἰς οἶον ἀπὸ νῆος,
ἡμπερδόντες τῶν ὀρφῆ, τῶν αὐτῶν γυναικῶν. οὐδὲ τοῖς παρὸς
Ἡελδῶν βαρῶν, μελανοφοροῦντας ἐπὶ πένθει τῶν
Φαέθοντος, ὡς παρὸς λέγουσιν. ἐπὶ δὲ αὐτῶν (οἶμα) γελοῖότερον ἢ, εἰ
τῶν τότε ἀνδρῶν ὅτε διεφθάρη Φαέθων παρὰ μελησιάν-
των, οἱ πέντε γυναικῶν ἢ δέκα τῶν πατέρων ὑπερδόντες, ἤρ-
ξαντο τῶν ἐσθῆτων μετὰ τῶν ἐσθῆτων αὐτῶν καὶ πένθει. καί τοι
E τῶν ἀβελτηρίαν μὲν ἔχοντον, οὐδὲν δὲ δεινὸν οὐδὲ ἀνήκε-
σον· αἱ δὲ τῶν θεῶν ὄργῳ ἵνι λόγῳ παρὰ χεῖρμα δυόμηναι,
κατὰ τῶν ἔπειτα τῶν ποταμῶν, εἶτα ὑπερδόντες ἐπὸ δῆροις ἀναφε-
ρόμηναι, παρὸς ἐξάτας συμφορῶν ἀπὸ τελευτῶν; ὡς
ὅτι παρὸς ἐπέχε, δεισας ἐγὼ μὴ πάλιν εἰς ἕως παρ-
χῆς ἐπαγαγεῖν πλείονας καὶ μείζονας ἀτοπίας, ὡς ἡ-
ρόμην αὐτὸν, εἶεν (εἶπεν) ταῦτα γὰρ πᾶντα δῆρῳ ἢ γῆ;
κακείνος, εἰ δὲ μὴ πᾶντα, (εἶπεν) ἀλλ' ἕνια, τῶν αὐτῶν
ἀπὸ τῶν ἐσθῆτων οὐ νομίζεις τῆς λόγῳ; ἴσως (εἶπεν ἐγὼ)
καὶ τοῖς σφόδρα πυρέτοιον εἶναι ἐν ἡμέρον, εἶναι τε πολ-
λά παρὸς ἐβελημένοι τυγχάνουσιν, ταῦτα καδῆμα καὶ πα-
ραπλήσιον, ὅμως δεῖ εἰς παρὰ μετῆσαν ἀφελῆν ὅτι πᾶν-
τος· εἰ δὲ μὴ βούλῃ, τῶν μὲν ἔασον (καί τοι πᾶν πᾶντα μὴ-
δοῖς εἶοικε καὶ πλάσμασιν) ἀναμνήσθητι δὲ, τῶν εἰσαγῶν,

τῶν θεοξενίων, καὶ τῆς καλῆς σκείνης μερίδος, ἢ ἀφαιρουντες, τοῖς Πινδαρου κηρύττοις λαμβάνειν ἀπορρονοῖς

Heu. d. 11.

Palm. Ex. p. 65.

St. Paul. My. 11.

ὡς οἱ δὲ παρ' ἄλλοις ἐφαίνετο καὶ ἡδύ. ἡ δὲ οὐκ αἶ (εἶπεν)
 ἡ δὲ τῆς χεῖρας τῆς ἡμῶν, οὕτως Ἑλλήνων καὶ ἀφελῶς
 δευτέρου. Εἰ μὴ μέλαινα καρδία κεχάλαται ψυχρῶ
 φλογί, κατ' αὐτὸν τὸ Πίνδαρον. Ἐδ' οὖν (εἶπεν) ὁμοίον ἐστὶ
 Σπάρτη κήρυγμα. Ἐστὶ δὲ Λέσβιον ἄδον, ὅτι ἡμῶν καὶ
 μὴ μὴ Τερπύδρου τῆς παλαμοῦ κηρυχόμενον. ὁ γὰρ αὐτὸς
 ἄλλοις ἐφαίνετο λόγος. ἀλλ' ὑμεῖς γὰρ πλεονέχοντες ἐτέρων ἐν τε Βοι-
 ωσίαισι καὶ Φιλιάδαι γῆραι ὄντες ἀξίους, καὶ τῶν Φωκεύων,
 καὶ Δαίφαντων, ἐμοὶ ὅτι παρήτε καὶ σιωλεμβαίετε
 ἄλλοις, ὅτε Λυκαρμείοι καὶ Σαυλαίοι τῶν πάτριον
 Ἡρακλεῶν μελοῦσι ἡμῶν καὶ τερπύδρου σιμωναῶ-
 ζων, ἐλεγον ὅτι δὲ μέλαινα τοῖς ἀφ' Ἡρακλεῶν γερονόσι τῶν
 ἡμῶν ἔπαρξεν βεβαίοις καὶ τῶν χεῖρας. ὡν τὸς Ἑλλη-
 νας διεργετήσας, οὐκ ἔτυχεν αὐτὸς ἀξίας χεῖρας ὅσδ' ἀ-
 μοιῶν. καλοῦ γὰρ (εἶπεν) ἡμᾶς ἀγῶνος καὶ φιλοσοφία πρέ-
 ποντος μάλα ἀνέμνησας. Ἄφει οὖν (εἶπεν) ὁ τῶν, ὁ σφο-
 δρὸν τῆς τοῦ κτηρείας, καὶ μὴ φέρε πικρῶς εἰς χεῖρας
 ταῖς ἡμῶν ἐκ κακῶν γερονότες ἢ ποιητῶν, ἢ μὴ χεῖρε μηδὲ
 ἔπαρξεν ἡμῶν δὲ γῆραι. δεῖ γὰρ εἰ τῶν χεῖρας ἐν ταῖς χεῖρας
 τῆς δεξιῆς ἀνασώζουσαν, ἀλόγως μηδὲ τῶν χεῖρας οἰεῖσθαι
 δεῖν ἀπαυδαῖν καὶ παρὰ πολὺ εἶπεν ὅτι τῶν ἀδικίας, ἀλλὰ
 σιωπῶν ἐκείνη ὁ κατ' ἀξίαν ἀντιγράφως ἀποδιδούση.
 ὁ δὲ τοῖς ἀπὸ Κίμωνος ἡδῶς ὄρων Ἀθηνῶν ἡμῶν, τῶν
 ὁ Λατάρων ἢ Ἀείωνος ἐκρήνων ἐλευνορῶν, ἀρῶν καὶ
 καὶ ἀρῶν καὶ ὕψος ὅτι λίαν καὶ ῥάθυμος, μέλλοι φιλ-
 λάππος ὄλων καὶ δειχῶς παρὰ τὸ θεῖον. ἐγκαλῶν μὲν
 αἰ ἀνδρὸς ἀδίκου καὶ ποιητοῦ παῖδες ἐκ παιδῶν ὀτυχεῖν
 δοκῶν, ἐγκαλῶν δὲ πάλιν ἀπὸ τῶν γῆραι χεῖρας καὶ ἀ-
 φανίζονται τῶν φάτων ἀνῶν. ὁ δὲ θεόν, ὁμοίως μὲν
 αἰ γῆραι παρὰ τέκνα παρὰ τῆ κακῶς, ὁμοίως δὲ, αἰ πο-
 ιητοῦ. Καὶ τῶν μὲν (εἶπεν) ὡς παρ' ἀπὸ παλαιῶν οἱ
 κείων παρὰ τὸς ἀγῶν πικρῶς καὶ κτηρείας ἐκεί-
 νους. ἀναλαβόντος δὲ αὐτῶν ὡς παρ' ἀπὸ χεῖρας κλωπῆρας, ἐκ
 σκετεῖν καὶ πολλοὺς ἐλιγμοὺς καὶ πλῆθῶς ἐχρησι τῶν πε-
 ρεῖ τῶν θεῶν λόγῳ, καὶ τῶν ἡμῶν αὐτοῖς μετ' ἀλαβείας ἀ-
 βέμει παρὰ τὸ εἶκος καὶ πηχάον. ὡς τῶν παρὰ τῶν καὶ τῶν
 δὲ ἡμῶν, οὐδ' ἐν οἷς αὐτοῖς παρὰ τῶν ἀσφῶν εἶπεν
 ἐχρησι. οἷον, καὶ τῶν τῶν παρὰ τῶν ἡμῶν ἀφῶν
 ῥέντων τῶν παιδῶν εἰς ὕδωρ ὅτι ποδὲ βρέχοντες καὶ ἔ-
 αδα κελύουσαν, ἕως αἰ ὁ νεκρὸς καὶ τῶν. δοκεῖ γὰρ οὕτω δὲ
 νόσημα μὴ μετῆσασθαι, μηδὲ παρὰ τῶν αὐτοῖς. ἢ πα-
 λιν, δι' ἡμῶν ἀγῶν τῶν ἡμῶν λαβούσης εἰς τὸ σῶ-
 μα, ὅλον ἐφίσταται τὸ ἀπόλιον, ἀγῶν δὲ ἐξέλη παρὰ τῶν
 θῶν ἀπόλιον δὲ τῶν διδάμεις ἀφῶς ἐχρησι καὶ ἀφῶ-
 δόσεις ἀπίσους, ὅτι τῶν καὶ μήκει δὲ ἐτέρων εἰς ἕτερα πε-
 ράνοισιν. ἀλλ' ἡμεῖς τῶν καὶ τῶν γερονότων ἀφῶν ἐμῶν
 ἡμῶν, οὐτῶν κατὰ τῶν τοῖς. καὶ τῶν ἡμῶν σῶν, ὅτι
 εἰ πάθους ἐν Αἰθιοπία λαβόντος ἀγῶν, ἀπὸ τῶν ἡμῶν
 αἰ Ἀθῶν, καὶ Γερεκλῆς ἀπέθανε, καὶ Θουκυδίδης
 εἰσῆσεν, ἢ εἰ δὲ τῶν καὶ Συβαριτῶν ἡμῶν ποη-
 τῶν, ἢ δίκη φερονότων παρὰ τῶν εἰς τῶν παιδῶν. ἐχρησι
 γὰρ πῶν αἰ διδάμεις ἀφῶς ἀπὸ τῶν ἡμῶν ὅτι
 τῶν παρὰ τῶν σῶν ὡν ἢ ἀπὸ τῶν ἡμῶν ἀγῶν, ὅτι
 σῶν τῶν ἀφῶν ὁ οἰκείον, οἰ μὲν ἀλλὰ παρὰ τῶν ἡμῶν
 σῶν τῶν πόλεων μῆκει τῶν τῶν δικαίου λόγῳ καὶ παρὰ τῶν.

καὶ ἐν τῶν ἡμῶν

καὶ ἐν τῶν ἡμῶν

καὶ ἐν τῶν ἡμῶν

A & quam tibi res ea fuerit visa pulcra, quam iucun-
 da. Quis vero, inquit, non delectaretur venustate
 honoris, ita Græcanicè & simpliciter antiquita-
 em referentis, nisi si cuius atrum cor (vt cum ipso illo
 Pindaro loquar) frigida flamma sit fabricatum?
 Missum facio igitur, inquam ego, huius simile e-
 dium Spartæ, secundum Lesbium cantorem,
 quod proclamabatur in honorem & memoriam
 Terpandri. eadem est enita vtriusque ratio. Sed &
 vos nimirum inter Bæotes alijs potiores haberi
 vultis, vt qui Opheltiadæ genere sitis: & apud Pho-
 censes propter Daiphantum. Et mihi primum ad-
 B fuistis causamque meam iuivistis, quando Lycor-
 mæ & Satelæi dicebant auitam Heraclidarum di-
 gnitatem & coronæ gestationem conseruari am-
 bientibus debere. quod maxime posteris Herculis
 beneficia & honores oportet factos tectos curari,
 cum ipsi pro collatis in Græcos beneficijs gratia
 parrelata non fuerit. Egregij, inquit, nobis certam-
 inis & philosphia digni memoriam renoua-
 sti. Mitte ergo, inquam, sodes vehementiam istam
 accusationis, neque inique fer si qui malis aut im-
 probis prognati puniuntur: aut latari ac probare
 noli, si bonis natalibus honor habetur. Nam si gra-
 C tiam quæ virtuti refertur arbitramur ad posteros
 debere propagari: consentaneum omnino rationi
 est vt sentiamus debere etiam pœnas flagitiorum
 non intercidere, aut ante gratiam desinere: sed eo-
 dem vsque se extēdere, vt vtrunque pari suum cuiq;
 tribuatur ratione. Qui verò Cimonis posteros A-
 thenis honorari cum voluptate videt, Lacharis cō-
 tra vel Aristonis stirpem exsulare indignatur: is ni-
 mis quàm mollis est & socors, aut potius querela-
 rum captator & morosus aduersus deos: incusans
 eos si iniusti malique hominis posteritas videatur
 rebus vti secundis: incusans rursus si familiæ im-
 proborum alterentur & aboleantur: & siue boni,
 siue mali patris proli res contingant aduersæ, deos
 culpans. Atque hæc, aiebam, posita tibi sunt veluti
 sapes obiecta nimis acerbis istis & ad vituperandū
 propensis. Nunc autem quasi glomeris initio re-
 petito, in tenebricosa, & multas inuolutiones, mul-
 tos errores habente de dijs disputatione, caute
 nosmet & paulatim evoluamus filo deducente ad
 ea quæ probabilia videntur. Veritatem enim & de
 quo constet, ne in his quidem quæ ipsi nos agi-
 mus, certo possumus habere. Verbi gratia cur tabe
 aut intercute aqua extinctorum liberos, tantisper
 dum cadauer comburitur, sedere iubemus pedi-
 E bus in aquam demissis? creditur enim sic effici, vt
 morbus in eos non transeat, neque eos attingat.
 Aut quæ causæ est quod capra eryngium in os su-
 mente totus subsistit grex, tantisper dum accedens
 caprarius eximat? aliæ quoque sunt facultates ansis
 ac propagationibus prædixæ, & incredibili celeri-
 tate etiam in longinquum penetrantes. Sed nos
 temporum intervalla miramur, non locorum.
 Atqui plus admirationis meretur, si lue in Æthio-
 pia exorta Athenæ sunt impletæ, mortuusque est
 Pericles, & morbo correptus Thucydides: quam si
 Delphis ac Sybaritis praua vñs viuendi ratione,
 F pœna in eorum liberos incubuit. Est enim facul-
 tatibus suis quidam recursus & continuatio ab
 extremis ad prima pertinens: quorum causa, et-
 iam si à nobis ignoretur, tacite suum peragit of-
 ficium. Enimverò publicæ vrbium ob iras deo-
 rum calamitates, rationem in promptu sitam habet.

Est enim
 malis
 suam
 alio
 suæ
 blice
 muni
 que
 vero
 ne p
 ac t
 quod
 fuit
 quadr
 lam de
 appell
 is num
 heri est
 nit: est
 ra in q
 Qui en
 feat: &
 quæ nu
 Homi
 amicus
 quem
 gem m
 da inso
 tamen
 tur. Et
 tem vo
 xiam e
 tiam vi
 Heracl
 negab
 inde
 vna re
 à princ
 comm
 inde na
 modo
 sed ex
 origine
 ciatur.
 dicerem
 tam ab
 aut Dion
 fines ip
 feros po
 drinib
 ma fut
 Antipar
 quam he
 portio,
 uunt, al
 minime
 lorum su
 cina id q
 diculus
 xendicil
 cinore v
 & boum
 vngulæ
 supplicii
 gnatur
 uti cum
 videtur

Est enim ciuitas res quædã vnica & continens, animalis instar: neque mutationibus secundum ætates suam exuit naturã, aut ratione temporis aliud fit ex alio: sed semper easdem erga se affectiones & nature suæ consentaneas seruat, omnesque eorum quæ publice agit aut egit causas in se continet, quandiu cõmunitas, quæ mutuis complexibus deuincit vnumque corpus efficit, vnitate suam conseruauerit. Qui vero ex vna vrbe ratione temporis instituta diuisione plures atque adeo infinitas facit: is perinde agit ac si vnum hominem in multos diducat, propterea quod nunc senex est, ante iuuenis, olim adolescens fuit. Immo isthæc planissime cum Epicharmeis istis quadrant, ex quibus sophistæ ratiocinandi formulam desumerunt, auxomenon, id est augescentem, appellatam. qui dudum pecuniam sumit mutuam, is nunc eam non debet, cum sit factus alius. & qui heri est ad cœnam inuitatus, is hodie inuocatus venit: est enim alius. Et vero ætates discrimina maiora in quouis nostrum efficiunt, quàm in vrbibus. Qui enim Athenas vidit, anno post trigesimo agnoscat: & mores, motus, ludi, seria, gratia, iræ populi quæ nunc sunt, prisorum sunt admodum similia. Hominis diu non visi formam vix domesticus aut amicus agnouerit occurrens. morum ea est ad quemuis sermonem, laborem, affectionem, ac legem mutatio, vt etiam ei qui semper vna sit miranda insolentia hominis atque nouitas videri possit. & tamen vnicus homo ab ortu vsque ad mortem dicitur. Ergo urbem quoque eodem modo perdurantem volumus opprobriis maiorum suorum obnoxiam esse, quo etiam sibi gloriam eorum & potentiam vindicat. nisi imprudentes omnia velimus in Heracliteum illum iniicere fluuium: in quem ille negabat bis posse eundem descendere, natura subinde omnia mutante atque alterante. Quod si vrbs vna res est & continua, est nimirum etiam genus à principio pendens vno, quod vim quandam & communionem assiduam in se habeat. & quod inde nascitur, non ita à procreante liberatur, quomodo opificium ab opifice. non enim ab ipso, sed ex ipso fit. itaque aliquam conuenienter à sua origine partem trahit, siue honore, siue pœna afficiatur. Ac nisi vereretur, ne quis iocari me putaret, dicerem grauissimam iniuriam Casandri statuæ factam ab Atheniensibus cum eam conflauerunt: aut Dionysii cadauer, cum est à Syracusanis extra fines ipsorum proiectum. multo iustius eorum posteros pœnas luisse. Nam statuæ quidem Casandri nihil inerat naturæ: & cadauer Dionysii ab anima fuit desertum. Nysæo autem, Apollocrati, Antipatro, Philippo, aliisque itidem omnibus nequam hominibus princeps innata est inhæretque portio, non quieta aut ociosa illa: sed per eam viuunt, aluntur, gubernantur, sentiunt. & iniquum minime est, si illorum cum sint, habeant quæ illorum sunt. In vniuersum denique, sicut in medicina id quod vtile est, iustum etiam censetur: (ridiculus enim sit qui iniuste fieri dicat quod coxendicibus laborantibus pollices vruntur: & iocinore vitiato, incidere ventrem circa umbilicum: & boum extrema cornua inungere quando eorum vngulæ mollitie tentantur) ita qui aliud ius in suppliciis quærit quàm maliciæ curationem, & indignatur si medicina per alios aliis adhibeatur, (veluti cum lippitudinis leuandæ gratia vena secatur) videtur nihil vltra ea quæ sentiri possunt prospicere:

A ἐν γὰρ τῷ ποταμῷ καὶ συνεχὲς ἡ πόλις, ὡς τὸ ζῶον οὐκ ἐξιστάμενον αὐτῆς ταῖς καθ' ἡλικίαν μεταβολαῖς, οὐδ' ἕτερον ἢ ἕτερον τὰ χροῖα γινόμενον, ἀλλὰ συμπαγὲς αἰεὶ καὶ οἰκείον αὐτῷ, καὶ πᾶσαν ὡν ἀνάγκη καὶ τὸ κρινόν ἢ ἐπὶ ἀνάγκη καὶ χάριν ἀναδεχόμενον, μέχρις αὐτῆς ποιοῦσα καὶ σιωδέουσα ταῖς ἐπιπλοκαῖς κρινονία, πῶ ἐνόητα διαφυλάττει. ὅτι πολλὰς πόλεις διαμεριῶσα τὰ χροῖα ποιεῖν, μᾶλλον ὅτι ἀπειροῖς, ὁμοίον ἔστι τὰ πολλοῖς τὸν ἕνα ποιεῖν ἀνθρώπου, ὅτι νῦν παρῆλυτος ἔστι, παρῆλυτος ὁ νεώτερος, αἰωτέρω ὁ μειράκιον ἔστι. μᾶλλον ὅτι ὅλως ταῦτα γε τοῖς ἐπιχρηματίαις εἰσὶν, ὅτι ὡς ὁ ἀξιομῆτος ἀπέφυτο τοῖς σοφισταῖς λόγους. ὁ γὰρ λαβὼν πάλαι ὁ χροῖος, νῦν οὐκ ὀφείλει γεροντῶς ἕτερος. ὁ δὲ κληθεὶς ἐπὶ δειπνῶν ἐργῶν ἀκλῆτος ἦκει τῆμερον ἄλλος γὰρ ἔστι. καὶ τοὶ μείζονας τε τῶν ἀλλοτρίων αἰ ἡλικίαι παρὲν ἕκαστον ἡμῶν ποιοῦσιν, ἢ κρινῶν παρὲν τὰς πόλεις. γνοίη γὰρ αὐτὸς ἰδὼν τὰς Ἀθηνῶν ἔπειτα τὰς ἑτέρας καὶ τὰ νῦν ἦθη, καὶ κινήματα, παιδιαὶ τε καὶ αὐτοῦ καὶ χροῖαι καὶ ὄργαι τῆς δῆμου παρὸν γε τοῖς παλαιοῖς εἰσὶν. ἀνθρώπου ὁ μόνος οὐκ οἰκείος ἢ φίλος ἐπιτυχῶν ἀλλὰ χροῖος μορφῶν γινώσκουσιν. αἱ δὲ τῶν ἡθῶν μεταβολαὶ παρὰ τὸν λόγον καὶ πόνον καὶ πάθει καὶ νόμῳ βραδύως τρεπόμεναι, καὶ παρὰ τὸν αἰεὶ σιωπῶντα πῶ ἀποπίπτει καὶ πῶ κρινονία θαυμαστὴν ἔχουσιν. ἀλλ' ἀνθρώπος τε λέγεται μέχρι τέλους εἰς ἀπὸ γῆρας, πόλιν τε τῶν αὐτῶν ὡσαύτως ἀμείβεσθαι ἐπὶ γῆρας τοῖς οὐκ εἰσὶ τῶν παρῆλυτων ἀξιομῆτος. ὅτι δικαίως μετῆν αὐτῆς δόξης τε τῆς ἐκείνων καὶ δυνάμεως. ἢ λήσομεν εἰς τὸν Ἡρακλείτειον ἀπὸ τῆς ἀνάγκης ποταμὸν ἐμβαλόντες, εἰς ὃν οὐ φησὶ δις ἐμβαλεῖν, τὰ πᾶν κρινεῖν καὶ ἐπερὶ αὐτῶν τῶν φύσιν μεταβάλλουσιν. εἰ δὲ ἐστὶ πόλις ἐν ποταμῷ καὶ συνεχὲς, ἐστὶ δὲ καὶ γῆρας ἀξιομῆτος ἀνθρώπου ἀπὸ γῆρας, καὶ δυνάμειν πῶ καὶ κρινονία ἀμείβεσθαι ἀναφερέσης. καὶ ὅτι γῆρας οὐχ ἄς πὶ δημιουργημάτων πεποιημένων ἀπὸ ἀλλοτρίων τε γῆρας ἀπὸ οὐχ ἄς αὐτῶν γέρονται, ὡς ἔχει ἡ καὶ φέρεται τῶν ἐκείνων μέγιστον ἐπιτυχῶν καὶ κρινόμενον παρῆλυτων καὶ ἡμῶν. εἰ δὲ μὴ δόξαμεν πάσχειν ἐγὼ, φαίμεν αὐτὸν ἀδριάντα Κασάνδρου καταλακευόμενον ὡς Ἀθηνῶν πάθει ἀδικώτερος καὶ ὁ Διονυσίου σῶμα μετὰ τὴν τελευτῶν ἀξιομῆτος ὡς Σαρακηνῶν, ἢ τοῖς ἐκ γῆρας αὐτῶν δίκην ἵνοντας. τὰ μὲν γὰρ ἀδριάντη τῆς Κασάνδρου φύσεως οὐκ ἔστι, καὶ τὸν νεκρὸν ἢ Διονυσίου ψυχὴν ἀπέλασσε. Νυσάω δὲ καὶ Ἀπολλοκράτει καὶ Ἀντιπάτρῳ καὶ Φιλίππῳ καὶ τοῖς ἄλλοις ὁμοίως παρὰ τῶν ποιητῶν τὸ κυριώτατον ἐμπέφυκε καὶ παρέστι μέρος, οὐχ ἡσυχῶν οὐδὲ γῆρας, ἀλλὰ ζῶσιν αὐτὰ καὶ τρέφονται, καὶ διοικεῖσιν καὶ φρονεοῦσι. καὶ οὐκ ἔστι δεινὸν οὐδὲ ἀτοπὸν αὐτῶν ἐκείνων ὄντες ἔχουσι τὰ ἐκείνων. καθόλου δὲ εἶπον ὡς τὸ ἐπιτυχῶν ὁ χροῖος καὶ δικαίον ἔστι, καὶ γελοῖος ὁ φασκων ἀδικῶν ἐστὶ. τῶν ἰσχυρῶν ποιοῦτων καὶ τὸν ἀπὸ τῆς καὶ τῆς ἡπάτος ὡσαύτως γεροντός, ἀμύσειν τὸ ἐπιτυχῶν, καὶ τῶν βλαβῶν, αἰεὶ εἰς τὰς χηλαῖς μαλακίαις, παρῆλυτον τὰ ἄλλα τῶν κρινόμενων ὡσαύτως ὡσαύτως καὶ ἄλλο τι δίκαιον ἢ τὸ παρῆλυτον τῶν κακίαν ἡσυχῶν, καὶ ἀγλακτῶν εἰάν τις δι' ἑτέρων ἐφ' ἑτέρας ἀναφέρει τῶν ἰατρῶν, (ὡς τὸ οἱ τῶν φλέβα διαμεριῶντες ἵνα τῶν ὀφθαλμῶν χυφίσωσιν) ὡσαύτως εἰσε παρῆλυτων τῆς ἀμείβεσης ἐφορῶν.

Wyl...
ἢ ἐνοπο...
vid. d. A...

ὅσδε μνημονεύει ὅτι καὶ διδάσκαλος παιδῶν ἐνὸς καὶ κέμε-
 νος, ἑτέρους ἐκτρέφει, καὶ στρατηγὸς ἐκ δεκάδος ἀνελών
 ἕνα, πρῶτος ἀνέστρεψε. καὶ ἕτως οὐ μέρει Διὰ μέρους ἑτέρου
 μόνον, ἀλλὰ καὶ ψυχῇ ἔχει ψυχῆς γίνονται πινες Διὰ θέσεις καὶ
 κακώσεις καὶ ἐπιπορθώσεις, μάλλον ἢ σώματι Διὰ σώματος.
 ἐκείνου γὰρ (ὡς εἴοικε) τὸ αὐτὸ δεῖ πάθος ἐγγίνασθαι καὶ τὴν αὐ-
 τὴν μεταβολῆν. ἐστὶν αὖτα δὲ ἡ ψυχὴ τῆς φαντασίας ἀγρο-
 μύνη, καὶ τὸ θάρρειν καὶ δεδιέναι χειρὸν ἢ βέλπον Διὰ γίνε-
 σθαι πέφυκεν. ἐπὶ δὲ μετὰ λέγοντος, Ἐσπλάγχων ὁ Ὀλυμ-
 πιακός, Ἐοικας (ἔφη) ὅτι λόγῳ μεγάλῳ ἔσπασεν ἔσπ-
 ῆσθαι, τὴν ἐπιμονὴν τῆς ψυχῆς. Καὶ ὑμῶν γε (εἶπον ἐγὼ) B
 διδόντων, μάλλον ἢ δεδωκότων. ὡς γὰρ τὸ θεοῦ τὸ κατ' ἀξίαν
 νέμοντος ἡμῖν ὁ λόγος δεσάρχης δούρειοιο ἐπὶ ἀνελύθη. καὶ κείνος,
 εἶτα δὲ (ἔφη) νομίζεις ἐπεσθαι τῶν τοῖς θεοῖς ἐπιβλέπειν καὶ
 νέμειν ἕκαστα τῶν κατ' ἡμᾶς, ὅτι τῆς ψυχῆς ὑπάρχειν ἢ πάμ-
 πλου ἀφάρτους, ἢ χρόνον πινὰ μὲν τὴν τελευτῆν ἐπιμύθε-
 σαι; Οὐκ ὦ γὰρ (εἶπον) ἀλλὰ μικρὸς οὕτω καὶ κενόσπου-
 δος ὁ θεὸς ἐστίν, ὡς τε μηδὲν ἡμῶν ἐχόντων θεῖον ἐν αὐτοῖς, μη-
 δὲ παρομοίον ἀμφοτέρωσιν ἐκείνῳ, καὶ Διὰ κρῆς καὶ βέβαιον,
 ἀλλὰ φύλλοις (ὡς Ὀμηροῦ ἔφη) ὡς ἀπλησίως ἀπομύθαι-
 νομῶν πτωτάτασι, καὶ φθινόντων ἐν ὀλίγῳ, ποιῶσθαι λόγον
 ἱσοῦτον, ὡς καὶ αἱ τοῖς Ἀδωνίδος κήποις ἐπὶ ὄσπραξις λιπὴν
 διδάσκει καὶ θεοπαθῆσαι γυναικὲς ἐφημέρας ψυχῆς
 ἐν ἑσπέρῃ καὶ βίβη ῥίζαν ἰσμερῆν ἐδεσμομένην βλαστα-
 νοῦσας, εἶτα ἀποσπένοντο ἀπὸ τῆς τυχούσης παρο-
 φάσεως. εἰ δὲ βούληται ἄλλοις θεοῖς ἐάσας, σέπει τουτοῦ τὸ
 ἐστὶν αὐτοῦ τὸν ἡμέτερον, εἴ σοι δοκεῖ, τῆς ψυχῆς τὴν τελευτῶν-
 ταν ἀπολυμῆσαι ἐπιτάμνος ἀπὸ τῆς ὁμίχλας ἢ κα-
 πρῶς, ἀποπνεύσας τῶν σαμῶν. ἰλασμοῖς τε πολλοῖς παρο-
 φέρειν τῶν κατοιχομένων, καὶ γέρε μεγάλα καὶ τιμὰς ἀ-
 παιτεῖν τοῖς τεθνηκόσιν, ἔξαπατῶν καὶ φενακίζων τοῖς πι-
 στευούσας. ἐγὼ μὲν γὰρ οὐκ αἰσχροειμίω τῆς ψυχῆς τὴν ἔλα-
 μονίαν, εἰ μὴ τις, ὡς καὶ Ὁρσκληῆς, ὑφελὼν τὸν τεῖποδα τὸ
 Πυθίας, ἀναρήσῃ καὶ Διὰ φθέρῃ τὸ χρεσθελιον. ἀρεῖ τὸ πολ-
 λά τοιαῦτα παροφασίζεσθαι καὶ κατ' ἡμᾶς, οἷα καὶ Κόρα-
 κιστὰ Ναιξίῳ χρεσθελίῳ λέγουσιν, οὐχ ὅσιν ἐστὶ τῆς ψυχῆς
 καταγνώσθαι θάνατον. καὶ Ὁρσκληῆς, Τί δὲ ἴω (ἔφη) ὅ
 χρεσθελίῳ, ἢ τίς ὁ Κόραξ ἐστίν; ὡς ἐμοὶ καὶ ὁ παροφασίζων καὶ ὁ
 ονομαζόμενος, ξένον. Οὐδαμῶς (εἶπον) ἀλλ' αἶπος ἐγὼ,
 παρῶν μὲν χρεσθελίῳ αἰτὶ τῆς ὀνομασίας. ὁ γὰρ ἀποκτείνας
 ἐν τῇ μάχῃ τὸν Ἀρχιλόχον, ἐκαλεῖτο Κωμωίδης, (ὡς εἴοι-
 κεν) ἴω δὲ αὐτῷ κερατὶ ἐπωνύμιον. ἐκβληθεὶς δὲ τὸ παροφασίζον
 ἔσπασεν τῆς Πυθίας ὡς ἱερὸν αἶδρα τῶν Μυσῶν ἀθηναίως, εἶτα
 χρεσθελίῳ λιπαῖς πσι καὶ παροφασίζων μὲν διακορογίας,
 ἐκελευσθε πορδύθεις ἐπὶ τῆς τέτιγος οἰκισιν, ἰλάσασθαι
 τὴν Ἀρχιλόχου ψυχὴν. τὸ δὲ ἴω ὁ Τάναρος. ἐκείνου γὰρ
 φασιν ἐλθόντα μὲν εἶλας Τέτιγας τὸν Κρήτα, πόλιν κτίσασθαι,
 καὶ κατοικῆσαι ὡς τὸ ψυχοπομπεῖον. ὁμοίως δὲ καὶ Σπαρ-
 πάτης χρεσθελίῳ ἰλάσασθαι τὴν Παυσανίου ψυχὴν, ἔξ
 Ἰταλίας μεταπεμφθέντες οἱ ψυχαγωγοὶ, καὶ ἴσαντες,
 ἀπεσάσαντο τὸ ἱερὸν τὸ εἶδωλον. εἰς οὗν ἐστίν (ἔφην)
 λόγος ὁ τῆς τῆς παροφασίζων ἅμα καὶ τὴν Διὰ μόνου τὸ ἀν-
 δεσπότης ψυχῆς βεβαιῶν, καὶ θάρρειν οὐκ ἐστὶν ἀπολιπεῖν,
 ἀναρῶντα θάρρειν. οὐσὴ δὲ τῆς ψυχῆς μὲν τὴν πλεονεξίαν,
 μάλλον εἰς ἐστὶ καὶ ἡμᾶς ἀποδίδου καὶ ἡμφορίας.

A neque meminit magistrum vno puerorum caelo
 reliquos officii monere, & decimatione facta im-
 peratorem totum plectere exercitum. Atque sic
 quidem non tantum vni parti per aliam, sed & ani-
 mae per animam accidunt quaedam affectiones, vi-
 tia, & correctiones, magis quam corpori per cor-
 pus. Ibi enim, vti par est, oportet eandem affectio-
 nem, eandem mutationem euenire: hic anima vi-
 sis ducta vt fidendo metuendove melius aut dete-
 rius afficiatur, a sua habet natura. Nondum ego fi-
 nem dicendi feceram, cum Olympiacus sermo-
 nem excipens: Videris, inquit, huic disputationi
 quasi fundamentum magnum supposuisse, animae
 permanfionem. Sane, inquam, vobis dantibus, aut
 potius iam ante largitis. sermo enim huc processit
 ab eo principio, quod dare deus cuique quod eo
 dignum est ponebatur. Tum ille, Ergo, ait, cen-
 ses ex hoc, quod deus singulas res nostras inspicere,
 ac distribuere pro meritis ponitur, sequi animas
 aut omnino interitus esse expertes, aut aliquandiu
 faltem a morte corporis superesse? Non sane, in-
 quam. Sed scilicet fordidus admodum est deus, ac
 inanem sumere voluit operam, qui nostrum nihil
 in nobis diuinum, nihil habentium ipsius simile
 quocunq; modo, & permanens ac stabile, sed fo-
 liorum instar (vt est apud Homerum) breui tempo-
 ris spacio emarcescentium atque pereuntium, tan-
 tam habeat rationem. cum quidem quomodo mu-
 lieres Adonidis hortos in testis colunt atque edu-
 cant, ita nos animas in diem victuras in carne deli-
 cata vitaque non durabili germinantes habeamus,
 & qualibet occasione extinguendas. Quod si lu-
 bet, reliquis diis omiffis, Apollinem haec degen-
 tem nostrum considera. Videturne is tibi comper-
 tum habens animas mortuorum statim interire,
 ac fumi instar aut nebulae a corporibus exspirare,
 tam multas expiationes vita defunctorum, ac tot
 tantaque praemia & honores iis habendos exigens,
 credulis hominibus fraudem facere & ora subline-
 re velle? Ipse profecto animae perpetuitatem nun-
 quam sim inficiaturus, nisi quis Herculis in mo-
 rem erepto Pythiae tripode aboleat ac perdat hoc
 oraculum, qui sciam in hunc vsque diem multa
 id genus haec data fuisse responsa. sicut Coraci Na-
 xio ferunt edictum esse, Impium esse animam mor-
 te damnare. Ibi Patrocles, Quid, inquit, hoc ora-
 culi est, aut quis Corax iste? nam & res mihi igno-
 ta, & inauditum est nomen. Nequaquam vero, in-
 quam. sed ego in causa sum loco nominis cogno-
 mine vsus. Is enim qui Archilochum in pugna in-
 terfecit, Callondas nomine fuit, cognomento Co-
 rax. is primum eiectus a Pythia, vt qui Musis sa-
 crum virum necasset, vsus deinde supplicibus pre-
 cibus & obsecrationibus cum excusatione tui, ius-
 sus est proficisci ad Tettigis habitationem, ibique
 animam Archilochi placare. Is autem locus erat
 Tarnarus, quod fertur Tettix Cretensis cum classe
 appulisse, ac vrbe condita habitasse pone Psycho-
 pompeum, qui est locus animis demulcendis sacer.
 Similiter cum Spartani oraculo essent iussi placa-
 re animam Paulaniae, exciti ex Italia animarum
 lustratores, facto sacrificio simulacrum templo a-
 vellerunt. Vna igitur, aiebam, eademque ratio-
 ne & providentia dei, & animae humanae perman-
 fio stabilitur: neque potest relinqui altero subla-
 to alterum. Ergo animae post mortem exstanti ma-
 gis probabile est vel praemia vel poenas reddi.

vitam
 tam
 vero
 vitam
 viuim
 rogat
 n. x.
 hortat
 diore
 lore
 ma
 post
 ti aut
 gita
 uibus
 acqui
 tempe
 dam n
 vos fa
 bilibus
 narra.
 me pr
 fabula
 nim B
 ferret,
 lio aut
 nam ad
 similes
 sanatur
 neque
 tus est
 stro ill
 demon
 aliis p
 quid
 stionis
 que t
 ob in
 re per
 duntar
 cus,
 aut bo
 ram co
 poratio
 cationi
 magnu
 terit,
 enim si
 neglige
 ti fun
 bile &
 esse an
 debant
 sed nec
 agimus
 lanchol
 nes, vid
 damus
 Natur
 ne nul
 diam r
 net, m
 licium
 missus
 naturam
 liciae
 germin

vitam enim quasi certamen quoddam obit, & certamine peracto consequitur quod meruit. Enimvero quos ibi honores, aut quæ supplicia ob actam vitam percipite sola existens, nihil ista ad nos qui viuitus attinent, sed ignorantur, fidesque iis derogatur. quæ liberos stirpemque peruadunt pœnæ, viuentibus conspicuæ, multos malorum dehortantur atque reprimunt. Non esse autem frædiorem vllam pœnam aut quæ maiorem afferat dolorem, quàm si quis videat sua culpa suis posteris male esse, & cum impii sceleratique anima hominis post mortem cernit non statuas suas aliquas eueriti aut honores antiquari, sed propter sua ipsius flagitia liberos suos, aut amicos, aut necessarios grauibus premi calamitatibus & pœnas dare** nemo acquiescet Iouis honoribus iniustum fuisse & intemperantem. Possent etiam sermonem quendam nuper mihi auditum referre, nisi vereretur ne vos fabulam putaretis. itaque tantum vtar probabilibus. Quin tu, inquit Olympiacus, cum nobis narra. Eadem reliquis orantibus, Sinite, inquam, me probabilia persequi: deinde, si ita videbitur, fabulam (si quidem fabula est) proferemus. Etenim Bio deum qui malorum liberis supplicia inferret, magis aiebat ridiculum esse medico, qui filio aut nepoti ob morbum patris vel aui medicinam adhiberet. Sunt vero hæc res aliquatenus dissimiles, aliquatenus etiam similes. Alius enim dum sanatur, alium qui simili est in morbo, nihil iuuat: neque quisquam ex oculis aut febre laborans leuatus est malo, quod alium videret vngi aut emplastro illini. malorum autem supplicia omnibus hoc demonstrant, Iusticiæ ratione pergentis opus esse aliis puniendis alios coercere. Neque sensit Bio, quid in hac similitudine conueniret propositæ quæstioni. Quippe viri qui in morbum grauem, neque tamen immedicabilem, inciderit, ac deinde ob intemperantiam & molliciem prodito corpore perierit, filium non ægrotare, sed procliuum duntaxat ad idem morbi genus creditum medicus, aut necessarius aliquis, aut alypta sentiens, aut bonus dominus, in victus rationem austeram coniciens, adimensque obsonia, bellaria, potationes, scorta, vtensque continentibus medicationibus, exercitationibusque corpus durans, magnum malum exiguo semine dissipando auerterit, non passus progrediendo augeri. Nonne enim sic præcipimus, animaduertendos, non negligendos esse qui patre aut matre morbosa nati sunt, statimque innatum mali principium mobile & ad lædendum in procliui situm eiiciendum esse antevertendo? Omnino quidem, respondebant. Non ergo absurdam rem, inquam ego, sed necessariam, neque ridiculam, sed vtilem agimus, quando filiis comitali morbo, melancholia, aut podagra detentorum exercitationes, victus rationem, & medicamenta accommodamus, non quod ægrotent, sed vt ne hoc fiat. Natum enim è malo corpore corpus supplicium sane nullum, sed medicinam tamen & custodiam meretur: quam quia voluptatibus abstinet, morsumque & dolorem infert, qui ob molliciem & timiditatem supplicii afficit nomine, missus est faciendus. An ergo corpus è vitioso natum corpore curare & custodire conuenit? maliciæ innatam similitudinem in tenera indole germinantem & enascentem negligere debemus,

A ἀγωνίζεται γὰρ ὡς αἰθ' ἀθλητῆς καὶ τὸν βίον, ὅταν ἢ ἀφ' ἡ-
 νίστηται, τότε τυγχάνει τῆς πορηκόντων. ἀλλὰ αἱ μὲν ἐκ
 καθ' ἑαυτῶν οὐσα κερμίζονται τῆς πορηκόντων χάριτας
 ἢ πῖνας κερμίζονται, οὐδὲν εἰσι πρὸς ἡμᾶς τοὺς ζῶντας, ἀλλ' ἀ-
 πιστοῦνται καὶ λανθάνουσιν· αἱ δὲ ἀφ' ἡνίστηται παιδῶν ἰοῦσαι καὶ
 ἀφ' ἡνίστηται, ἐμφανεῖς τοῖς ἀλλοῖς ἐρηθροῦνται, πολλοὶ δὲ πο-
 ποιοὶ καὶ συγγελοὶ τῆς πορηκόντων. ὅτι δὲ οὐκ ἔστιν ἀγῶν
 ὅσδε λυποῦσα μᾶλλον ἑτέρα κέραισι, ἢ τοῖς δὲ ἑαυτῆς
 κακὰ πάροντας δι' αὐτοῖς ὄραν, καὶ ὅτι ψυχῶν ἀνδρῶν ἀσι-
 τοῖς καὶ πρὸς ἀνέμου μετὰ θάνατον ἐφορώσα ἴσθι ἀνδρῶν
 Β τας ὅσδε ἡμᾶς ἴνας ἀνατρεπομένης, ἀλλὰ παιδάς ἢ φί-
 λους ἢ ἡνίστηται ἢ οἰκείον αὐτῆς ἀτυχηκασί χερμίζονται μετὰ τοῖς
 δι' αὐτῶν, καὶ δίκην πίνοντας, ὅσδε δὲ ἀγαπήσειεν αὐτοῖς
 ἐπιπῆσαι τῆς Διὸς ἡμᾶς, ἀδίκων χερμίζονται καὶ ἀκέραιον. ἐ-
 χερμίζονται καὶ λόγον εἰπεῖν, ἐναγῶς ἀκέραιος, οὐκ ἔστι δὲ μὴ
 φαῖν' ἡμῶν ὡς μὴ μόνον οὖν χερμίζονται εἰς πῆ. Μῆδα μὲν
 (εἶπεν ὁ Ὀλυμπικός) ἀλλὰ διέλθε κακέραιον. Τὰ δὲ αὐτὰ
 καὶ τῆς ἄλλων δεομένων, Ἐάσατε (εἶπον) ἀποδοῦναι μετὰ
 λόγον τὸ εἶδος· ὕστερον δὲ τὸν μῦθον, εἰ δὲ ὄρα, κινήσωμεν, εἰ γὰρ
 δὴ μῦθος ὅστις. ὁ γὰρ βίον τὸν θεὸν κερμίζονται τοῖς παιδάς
 C τῆς πορηκόντων, γελσιότερον εἶναι φησὶν ἰατρῶν, ἔχει νόσον πάπ-
 που καὶ πρὸς, ἐκρηγον ἢ παιδά φαρμακόντων. ἐστὶ τῆ
 μὴ ἀνόμοια τὰ πρὸς ἅμα, πῆ ἢ εἰσὶ καὶ ὁμοία. νόσου
 μὴ γὰρ ἄλλος ἄλλον οὐ παύει φαρμακόντων, ὅσδε βέλ-
 πόντις ἔχει τῆς ὀφθαλμίωντων, ἢ πυρεθῆντων, ἰδὼν ἄλλον ὑ-
 παλφθόντων ἢ καταπλαθόντων· αἱ δὲ πρὸς τῆς πο-
 πορηκόντων ἀφ' ἡνίστηται δεικνύονται πᾶσιν ὅτι δίκης καὶ λόγον πρὸς
 νομίζονται ἔργον ὅστις, ἑτέροις δὲ ἑτέρων κερμίζονται ὅτι πρὸς.
 ἢ δὲ πρὸς τοῖς τῆς ζητουμένων τὸ πρὸς ἀλλοῖς ὅτι
 τῆς βίονος ἔλαθεν αὐτόν. ἢ δὲ γὰρ ἀνδρῶν νόσημα μορμίζονται
 D οὐ μὴν ἀνάτον ἐμπροσθέντος, εἴτ' ἀκέραια καὶ μαλακία
 πρὸς τοῖς τῆς πάθει τὸ σῶμα καὶ ἀφ' ἡνίστηται ἔργον, ὅτι οὐ
 δικνύονται νοσεῖν, ἀλλὰ μόνον ὅτι πρὸς τοῖς ἔχοντα πρὸς τῶν
 αὐτῶν νόσον, ἰατρῶν, ἢ οἰκείος, ἢ ἀλείψτης καταμαθῶν, ἢ
 δεσπότης χερμίζονται, ἐμβαλὼν εἰς διάβαν αὐτῶν, καὶ ἀφ-
 λῶν ὄρα καὶ πέμματα καὶ πότοι καὶ γυνάμα, φαρμα-
 κείας δὲ χερμίζονται ἐνδελεχῶς, καὶ ἀφ' ἡνίστηται τὸ σῶμα
 γυμνασίαις, ἐσκεδάσε καὶ ἀπέπεμψε, μεγάλου πάθους
 αἰτήματα μικρῶν οὐκ ἔλασε εἰς μέγθος πρὸς τοῖς. ἢ γὰρ ἔχ
 E οὐτὸ πρὸς ἀκέραιον μετὰ, πρὸς ἡνίστηται ἀξιοῦντες ἑαυτοῖς καὶ
 πρὸς ἀφ' ἡνίστηται, καὶ μὴ πρὸς ἀκέραιον ὅσοι γηρίασιν ἐκ
 πατέρων ἢ μητέρων νοσηματικῶν, ἀλλ' αὐτοῖς ὅτι πρὸς τῶν
 ἐγκεκερμίζονται ἀρχὴν δίκηντων οὐσαν καὶ ἀκροσφαλῆ
 πρὸς ἀκέραιον μετὰ. Γὰρ μὴ οὖν, ἔφασαν. Οὐ τοῖ-
 νου ἀποποιεῖται (εἶπον) ἀλλ' ἀνάγκη, ὅσδε γελσιον, ἀλλ' ὄφει-
 λον πρὸς ἅμα ποιοῦν, ὅτι πρὸς τοῖς παισὶ καὶ μετὰ
 χολικῶν καὶ ποδαγρικῶν γυμνασία καὶ διάβας καὶ φάρ-
 μακα πρὸς ἀκέραιον, οὐ νοσοῦσιν, ἀλλ' ἐνεκα τῆς μνημοσύνης.
 τὸ γὰρ ἐκ πορηκόντων σῶματος γηρίασιν σῶμα ἡμῶν μὴ οὐ-
 δεμίας, ἰατρῶν δὲ καὶ φυλακῆς ἀξιοῦν ὅστις ἰὼ εἶναι, ὅτι
 F τῶν ἡδονῶν ἀφαιρῆς, καὶ δὴ γημῶν ἐπάγει καὶ πόνον, ἡμῶν
 ἰσθῶν δειλίας καὶ μαλακίας ἀποκαλεῖ, χερμίζονται ἑαυτόν.
 ἀρ' οὖν σῶμα μὴ ἐκρηγον φαύλου σῶματος ἀξιοῦν ὅτι πρὸς
 ἀφ' ἡνίστηται καὶ φυλακῆς, κακίας δὲ ομοιότητα συγγελοῖν
 ἐν νέῳ βλαστάνουσιν ἢ θεί καὶ ἀναφροσύνην εἶναι δεῖ,

κὴ περιμύθη κὴ μέλλειν ἀχρεῖς αὐτὸν ἐκχυθεῖσα τοῖς πάθεσιν ἐμ-
φαιεῖς γῆραι κακὸς φρονεῖ τὸν ἀμφατὴν παρὰ τῶν καρπῶν
εἰς φησι Γίνδαρος. ἢ καὶ τὸ μὲν ὁ θεὸς ἑστὸν τῆς Ἡσίοδος
σοφώτερος, Δία κελευσθεὶς κὴ παρεχόμενος,

Μηδὲ δὲ πρὸ δυστήνοιο τάφου ἀπονοστήσαντα

Σπερμὴν γὰρ ἡμεῖς, ἀλλ' ἀθανάτων ἀπὸ δαίμων, ὡς
οὐ κακίαν μόνον οὐδὲ δρετιώ, ἀλλὰ καὶ λύπην καὶ χρεῖαν
καὶ πόνον ὅσα ἀναδεχομένης τῆς ἡμέρας, ἰλαρὸς κὴ ἡδύς
καὶ Δία κελευσθεὶς ἀγῶν παρὰ τῶν τέκνων. ὁ κείνῳ ὅτι
ἔστι, καὶ Ἡσίοδον, ὅσδε αὐτὸν ἀφ' ἑρπίνης ἔρπον σοφίας ἀλλὰ θεῶ,
ὁ διορῶν καὶ διαμαρτυρεῖται τὰς ὁμοιοπαθείας καὶ τὰς Δία-
φορὰς, παρὶν εἰς μεγάλα τοῖς πάθεσιν ἐμπεσοῦσας ἀδικη-
ματῶν, ἡμέρας καὶ παλαιῶν. ἄρκτων μὲν γὰρ ἐπιήπια, καὶ
λύκων τέκνα καὶ πηλίκων, ὅθεν ἐμφαίνει ὁ συγγενὲς ἦθος,
ἔπειθ' ἀπὸ μηδεῖος ἔσπερμα χροῖον μηδὲ καταπλατῆρο-
νον ἢ δὲ ἀνδρῶν φύσις, εἰς ἔτη καὶ δόγματῶν καὶ νόμων
ἐαυτῶν ἐμβαλεῖσθαι, κρύπτει τὰ φαῦλα, καὶ τὰ καλὰ μιμνῆσθαι
πολλάκις, ὡς τε ἢ πόνον ἅπαντα ὁξυαλεῖται καὶ Δία φουγῆν
ἐγὼ κηλῖδα τῆς κακίας, ἢ Δία λατῆν πολλῶν χρόνον, οἷον ἐ-
λθόντι ἐαυτῶν πόνον ἡμέρας παλαιῶν. Δία λατῆν
ἢ ἡμᾶς, πῶς ὡς παρ' ἑσπερ πηλίκης ἢ δὴ ἡματός ἐκάστου τ' ἀδι-
κητῆ, μάλιστα ἀθανάτων τῆς κακίας, μάλλον ὅτι ὅπως τό-
τε γίνεσθαι νομίζοντες ἀδικεῖν, ὅτε ἀδικεῖσιν ἀχρεῖς, ὅτε
ὕβριζοσιν καὶ ἀνδρῶν, ὅτε φθῆσιν ὡς παρ' εἰς οἷον
το τοῖς σκερπίοις ἐμψύεσθαι τὸ κέρον ὅτε τύποισιν, καὶ τῶν
ἐχιδνῶν τὸν ἰόν, ὅτε δάκνουσιν ὀρθῶς οἰόμενος. οὐ γὰρ ἅμα γί-
νεσθαι καὶ φαίνεται τ' ποιητῶν ἕκαστος. ἀλλ' ἐξ ἡμῶν ὅτι
χρῆσθαι τ' κακίαν, χρῆσθαι τ' καρῶν καὶ διωάμεως ἐπιλαβόμε-
νος, τὰ κλέπτειν, ὁ κλέπτῃς, καὶ τὰ πρὸς ἀνομιῆν ὁ τυραννικός.
ἀλλ' ὁ θεὸς οὐτε ἀγνοεῖ δὴ πρὸ τῶν ἕκαστου Δία φησιν καὶ φύ-
σιν, ἅτε δὴ ψυχῆς μάλλον ἢ σώματος ἀθανάτου πεφυκός,
οὐτ' ἀναμύθει τῶν βίαν ἐν χερσὶ ἡρομύθει, καὶ τῶν ἀναι-
δειαν ἐμφανῆ, καὶ τῶν ἀχρεῖς ἐν ἀιδίοις κλάσειν. οὐ
γὰρ ἀμύεται τὸν ἀδικησάντα κακῶς παθῶν, ὅσδε ὀργί-
ται τῶν δρῶσάντι βιασθεῖς, ὅσδε μισεῖ τὸν μοιχρὸν ὕβρι-
σθεῖς, ἀλλ' ἰατρείας ἐνεκα τὸν μοιχρὸν καὶ πλεονεκτικὸν καὶ
ἀδικητικὸν κλάσει πολλάκις, ὡς παρ' ἐπιληψία, τῶν κα-
κίαν παρὶν ἢ καταλαβεῖν αἰμαρῶν. ἡμεῖς δὲ δρετιῶς μὲν ἢ
ζανακτῆρυν ὡς ὅψι καὶ βραδείως τῶν ποιητῶν δίκην δίδόν-
των· ἡμεῖς δὲ, ὅτι καὶ παρὶν ἀδικεῖν εἰδὼν τῶν ἕξιν αὐτῶν κη-
λεύει καὶ τῶν Δία φησιν, ἐγκαλομῆν, ἀγροῦντες ὅτι τὸ
γρομύθῃ πολλάκις τὸ μέλλον, κὴ τὸ λαχθάνον τῶν παρὰ τῆς
χειρῶν ὅτι καὶ φοβερώτερον· οὐ διωάμενος δὲ συλλογί-
σθαι τὰς αἰτίας δι' αὐτὸν εἰδὼν μὲν καὶ ἀδικησάντα, εἰ βέλ-
πῶν ὅτιν, εἰδὼς ὅτι καὶ Δία φησιν τῶν παρὰ τῶν ἀνομι-
νῶν. ὡς παρ' ἀμέλει καὶ φάρμακα εἰδὼς μὲν οὐχ ἀρμόζει
νοσοῦσιν, εἰδὼς ὅτι λειτελεῖ καὶ μὴ νοσοῦσιν, ὅτι σφαλῆ-
ρον ἐκείνων ἔχουσιν. ὅθεν ὅσδε πόνον τὰ τ' τεκόντων σφάλ-
ματῶν εἰς τῶν ἐκ γόνους οἱ θεοὶ τρέποσιν ἀλλ' εἰ μὲν ἐκ
φύλλῃ γῆραι χρεῖος, ὡς παρ' ἀειλικῶς ἐκ νοσάδους, ἀ-
φείται τῆς πύθους ποιητῆς, οἷον ἐκ ποιότητος τῆς κακίας
ἡρόμυθος· νῆα δὲ εἰς ὁμοιότητα μορθησὺ ἡρόμυθος αἰ-
φρομύθῃ παρὰ τῆς δὴ πούτην, ὡς χρεῖα κληρονομίας,
Δία δὲ χρεῖα τῆς πενητίας τῶν κλάσειν. οὐ γὰρ Ἀντί-
γρομύθῃ Δία Δημήτριον, ὅσδε τῶν ποιητῶν Φυλάκῃ, δι' Ἀντί-
γρομύθῃ, ὅσδε Νέτωρ Δία Νηλεῖα δίκας ἔδωκεν,

& moras necere tantisper dum se effundat, moti-
busque pravis malignum occulti animi fructum de-
tegat, ut ait Pindarus? An hac ratione nihilo deus
sapientior videbitur quam Hesiodus, qui sic præ-
cipit:

Neu serito rediens tristi de funere prolem.
Da natis operam diuum conuiuia linquens.

scilicet non vitii modo & virtutis, sed gaudii etiam
ac tristitiæ, omniumque id genus rerum capax
quia esset genitura, ideo ad procreationem prolis
iubens nos hilari animo serenoque aggredi? Illud
vero non à sententia Hesiodi proficiscitur, neq; hu-
mana est opus sapientiæ, sed dei, perspicere inge-
niorum similitudines, & discrimina, priusquam ab
animorum motibus in magna erumpentibus flagi-
tia detegantur. Sane vrsorum catuli, & luporum ac
simiarum, statim suam ostendunt indolem, nulla
velatam aut oblitam re. Humanum ingenium in
mores, opinionones, legesque se coniiciens, sæpenu-
mero vitii occultatis bona imitatur, ut aut omnino
tandem eluat innatam vitii maculam, aut versuta
tanquam exuuii quodam tectum longo tempore
delitescat, ac nos fallat. qui velut icæti aut morfi vno
quouis flagitiorum vix tandem nequitiam senti-
mus, immo tum demum iniustos fieri putamus ho-
mines, cum iniuria nos afficiunt, intemperantes
cum libidinem exercent, timidos cum fugiunt: non
aliter quam si quis opinetur scorpiis stimulum in na-
sci quando pungunt, & viperis venenum quando
mordent. Quæ quidem stulta est opinio. Non enim
simul & fit malus aliquis, & malus esse cernitur. sed
iam inde ab initio præditus prauitate, occasionem
facultatemque nactus furatur fur, leges violat ty-
rannicæ indolis homo. At vero deus non ignorat
cuiusque ingenium & naturam, ut qui animam sua-
pte natura magis quam corpus sentiat, neq; eo rem
differt, ut violentiam iam manibus, impudentiam
voce, libidinem pudendis proditam punjat. Non
enim vlciscitur se accepta iniuria, neque raptoræ
irascitur vim passus, aut mœchum odit affectus in-
iuria: sed medicinae faciendæ causa sæpe plectit ad
adulterium, auariciam, vel iniuriam faciendam
procliuem, vitium veluti morbum comitalem an-
teuertens priusquam erumpat. Nos interim qui
paulo ante indignabamur ob fera fontium suppli-
cia, nunc id culpamus, quod deus ante quam com-
mittantur flagitia ipsum prauum animi habitum
coercet: quippe ignorantes sæpe futura factis, & oc-
cultis apertis deteriora maioriq; digna metu esse:
neq; docti ratiocinari causas, propter quas nonnul-
los expedit etiam perpetrato scelere missos facere,
alios etiamnum meditantibus maleficium pœna ante-
verti. quomodo medicamentorum quædam non
congruunt ægrotantibus, conducunt autem aliis
non laborantibus, sed in periculo quam ægroti ver-
fantibus maiore. Hinc est, quod non omnia paren-
tum peccata dii in liberos conuertunt. sed si quis
de malo nascitur bonus, tanquam bene affecti cor-
pore natus de morbo, is generis pœna liberatur,
utpote è malicia ut qualitate ortus. qui vero morbo
in similitudinē generis refertur atque redigitur vi-
tiosi, ei nimirum conuenit tanquam heredi debitas
pœnas vitii persolvere. Non enim profecto Antigo-
nus propter Demetrium, non Phyleus propter Au-
geam, non Nestor propter Neleum sustinuit pœnā:

εἶτα ῥηγνυμένης ἀτρέμα τῆς πομφόλυγος ἐκβάλλειν τύπον
 ἐχούσας ἀνθρώποιδ' ἢ, τὸν δὲ ὄγκον διζαλῆς· κινουμένης δὲ
 οὐχ ὁμοίως, ἀλλὰ τὰς μὲν ἐκπηδᾷ ἐλαφρότητι θυμια-
 σῆς, καὶ ἀφ' ἑνὸς ἐπὶ δ' ἑτέρας ἀνω, τὰς δ' ὡς ἄλλοι ἀτρακτοὶ,
 παρ' ἐπιφορμῆς ἀμα κίχρα καὶ ποτὲ μὲν κέτω, ποτὲ δ' ἀνω
 ῥεπούσας μικτὴν ἵνα φέρεσθαι καὶ τετρασημένῳ κίνη-
 σιν, καὶ πολλῶ πόνῳ χροῖα καὶ μόλις ἀποκαθιστάμεν.
 τὰς μὲν οὖν πολλὰς ἠγροεὶ τίνες εἰσὶ, δύο δὲ ἡ τρεῖς ἰδὼν γνο-
 εῖμου ἐπεὶ ἔατο παρ' ἐμὴν καὶ παρ' ἐμὴν αἰδ' ἔ' τε ἦκον,
 οὔτε ἦσαν παρ' ἑαυτῶν, ἀλλ' ἐκφρονες καὶ διεσπονημένοι,
 πᾶσαν ὄψιν ἀποφύγουσαν καὶ φαῦσιν, ἐρμύοντο παρ' ἑαυ-
 τὰ καὶ ἐαυτῶν, εἶτα πολλὰς ὁμοίως ἀφαικιδίαις ἐπι-
 τυγχανούσας καὶ παρ' ἐμὴν κίχρα, φορέας τε πάσας παρ' ἐ-
 σθ' ἐν ἀκρίτως ἐφέροντο, καὶ φωνὰς ἴεσαν ἀσήμοι (ὅτι ἀλαλα-
 γμοὺς) θρήνων καὶ φόβου μεμιγμένας. ἀλλὰ δὲ ἀνωθεν ἐν ἀκρω-
 τὴ παρ' ἐμὴν, ὁφθαλμοὺς τε φαυλοῦν, καὶ παρ' ἐμὴν ἀλλήλας
 ἔ' δ' ἐμὴν ἰαμα πελάζουσαι, τὰς δ' ἰσορροπώδεις ἐκεί-
 νας ἐκτρέποντο, διεσπασμένοι (ὡς εἴοικεν) συστολήν μὲν εἰς ἑ-
 αυτὰς τὸ διεσπασμένοι, ἐκπετάσει δ' καὶ ἀφαικιδίαις τὸ χροῖον
 καὶ παρ' ἐμὴν. εἰ ταῦτα μίαν ἔφη συνηνοῦς ἵκτος, ἐν
 μὲν τῶν σαφῶν, (ἀποθανεῖν γὰρ ἐπὶ παιδὸς ὄντος) ἀλλ' ἐκεί-
 νῳ παρ' ἐμὴν ἔχουσιν, εἰπεῖν, Χαῖρε Θεσπέσιε. θυμια-
 σάντων δὲ αὐτῶν, καὶ φησάντων ὡς οὐ Θεσπέσιος ἀλλ' Αἰ-
 δαῖος ἐστὶ, Πρώτερον γὰρ, (φαίμα,) ὁ δὲ ἀπὸ τῆς δὲ, Θεσπέ-
 σιος. ὁ δὲ γὰρ τοὶ τεθνηκώς, ἀλλὰ μοῖρα πνὶ θεῶν ἦκει δ' ἄ-
 ρα παρ' ἐμὴν πνὶ τῶν δ' ἄλλῳ ψυχῆ, ὡς παρ' ἀγκύριον ἐν
 τῶ σώματι καταλέλοιπας. σύμβολον δὲ σοὶ καὶ νῦν αὖτις
 ἔστω ὅ τὰς ψυχὰς τῶν τεθνηκῶν μή τε σκιά ποιῆν, μή τε
 σκαρδαμύθειν. ταῦτα ἀκούσας ὁ Θεσπέσιος, ἠδὴ τε
 μᾶλλον ἑαυτὸν τῶ λογίζεσθαι σιωπήσασα, καὶ ἀφαικιδί-
 ας, εἶδεν ἑαυτῶ μὲν πῖνα συσπασμένην ἀμυδρῶν ἵνα
 καὶ σκιάδῃ γραμμῶν, ἐκείνους δ' ἐπιλαμπροῦς κί-
 χρα καὶ ἀφαικιδίαις ἐστὸς, οὐ μὲν ὁμοίως ἀπιδυτας, ἀλλὰ
 τοὺς μὲν, ὡς παρ' ἠκαταρωτάτη πηροσέλιμος, ἐν χροῖα λαβόν
 καὶ συσπασμένης καὶ ὁμαλῶς ἰέντας· ἐτέρων δὲ φολίδας ἵνας
 ἀφαικιδίαις ἢ μάλω παρ' ἐμὴν ἀλλοῦς δ' ἐμὴν ποι-
 κίλους καὶ ἀπόπους τῶν ὄψιν, ὡς παρ' οἰέχεις, μελέσασαι
 κατεσπασμένοι· ἀλλοῦς δὲ πῖνας, ἀμυδρῶν ἀμυδρῶν ἔχου-
 τας. ἔλεγον οὖν ἕκαστα φερέων ὁ τοῦ Θεσπέσιου συνηνοῦς,
 (ὁ δὲ γὰρ οὕτω καλεῖται τὰς ψυχὰς ὀνόματι τῶν ἀνθρώπων
 παρ' ἐμὴν) ὡς Ἀδραστῆα μὲν ἀνάγκης καὶ Διὸς θυ-
 γάτην, ὅτι πᾶσι πῖνα ἀνωτάτω τέτακται τοῖς ἀδική-
 μασι, καὶ τῶν πομπῶν οὔτε μέγας ὁδὸς οὔτε μικρὸς γέ-
 γονεῖ, ὡς τε ἠλαθῶν ἀφαικιδίαις ἢ βίασάμενος· ἀλλή δὲ
 ἀλλή μυστία τεινῶν οὐσῶν φύλακι καὶ χειρουργῶ παρ' ἐμὴν
 κεί. τοὺς μὲν γὰρ διὸς ἐν σώματι καὶ ἀφαικιδίαις σωματίων
 κλαζόμενους μεταχειρίζεται ποινή ἰαχίαι, παρ' ἐμὴν π-
 νὶ τρεῖς καὶ παρ' ἐμὴν πολλὰ τῶν κατὰρμῶν θεο-
 μῶν· ὧν δὲ μείζον ἐστὶν ἔργον ἢ παρ' ἐμὴν καὶ ἰα-
 τρεία, τούτους δὲ μετὰ τῶν τελευτήν ὁ δαίμων πα-
 ρ' ἐμὴν δίδωσι· τῶν δὲ πᾶμπῶ ἀνάτους ἀπασαμένης τῆς δι-
 κης, ἢ τείτη καὶ ἀγριωτάτη τῶν ἀδραστῆας ἰσορροπῶν
 εἰνῶς, μεταχίουσα πλαναρόνους καὶ παρ' ἐμὴν ἰα-
 ἄλλον ἄλλως, οἰκτρῶς τε καὶ χαλεπῶς ἀπιδυτας ἢ-
 φαίσει καὶ κατέδυσεν εἰς τὸ ἀρρητον καὶ ἀέρατον.

τοῖς ἐμὴν Plutarchi
 ἀφαικιδίαις πῖνα τῶν
 ἀφαικιδίαις πῖνα τῶν
 ἀφαικιδίαις πῖνα τῶν
 ἀφαικιδίαις πῖνα τῶν

A qua deinde sensim rupta exeant forma præditæ hu-
 mana, mole exigua, & motu non eiusdem omni-
 bus modi. quasdam enim celeritate admirabili exi-
 lire, & ad rectam lineam sursum emicare. alias fu-
 si instar in orbem conuersas, alias sursum, alias de-
 orsum vergendo, mixta quadam & turbida mo-
 ueri agitatione, vix longo admodum temporis
 tractu subsistente. Pleasque earum ignorabat
 (vt retulit) quorum essent. duas aut tres notas si-
 bi cum conspexisset, conatus est accedere & al-
 loqui. illæ autem neque audiebant, neque apud
 se erant, sed mentis expertes ac consternatæ, om-
 nem conspectum tactumque fugientes vagaban-
 tur primum seorsim vnaquaque, deinde multis
 eodem modo affectis obuiam factæ & implicatæ,
 motibus promiscuis & temerariis ciebantur, vo-
 cesque edebant obscuras, quasi vociferationes iui-
 laru & pauore mixtas. Aliæ autem supra in sum-
 mo ambientis erant adspectu splendidæ, & inui-
 cem ob beneuolentiam coeuntes, tumultuanti-
 bus istis vitatis: significabant nimirum sese in se
 contrahendo molestiam, extendendo autem &
 pangendo gaudium & approbationem. Ibi aie-
 bat quandam cuiusdam cognatorum animam,
 quem utpote ipso puero mortuum, non satis bene
 agnosceret, prope accessisse, ac dixisse: Salue
 Thespesi. Miratum se respondisse, Non Thespesius
 ego sum, sed Aridæus. tum animam intulisse: Prius
 quidem Aridæus fuisti, postmodo autem Thespe-
 sius (vox ea diuinum significat) eris. non enim mor-
 tem obiisti, sed diuino quodam fato tua huc venit
 mens, reliquis animæ facultatibus veluti ancho-
 ra in corpore relictis. atque rursus nunc tibi argu-
 mento hoc sit, quod animæ defunctorum neque
 umbram faciunt, neque conuiuent. His auditis
 Thespesius iam & magis colligere se ac ad ratio-
 nis usum redire cepit, & cum perspexisset, animad-
 uertit sibi comitari appendicis loco obscuram
 quandam & umbrifam lineam: illas vero animas
 fulgore circundari ac intus esse pellucas, non o-
 mnes tamen eodem modo. nimirum alias plenæ
 instar purissimæ Lunæ vnum colorem læucm ac
 continentem æquabiliter exhibere: alias squamis
 quibusdam exilibus ac vibicibus percurrentibus
 maculatas: alias admodum vario & insolenti adspe-
 ctu, nigris notis viperarum instar compunctas:
 alias etiam obtusis distinctas fissuris. Cæterum sin-
 gula enarrans Thespesii ille cognatus (nihil enim
 impedit, quin hominum nominibus animas ad-
 ficiamus) docuit Adrasteam Iouis & Necessitatis
 filiam omnibus flagitiis vindicem supremo lo-
 co collocatam esse: neque malorum quenquam
 ita vel magnum vel paruum vnquam fuisse, vt
 aut latendo aut vim faciendo pœnæ subducere
 se potuerit. Potro alios aliter puniri, & ipsam
 tria suppliciorum genera tueri atque exsequi.
 Quosdam enim (aiebat) statim in corpore & per
 corpora plectendos pœna velox arripit miti
 quadam ratione, & quæ multa omittat expia-
 tionis indigentia. Quorum vero malicia ope-
 rosiorem flagitat medicinam, eos genius post mor-
 tem iusticiæ tradit. Prorsus autem insanabiles Iu-
 sticia repellente, tertia & sæuissima Adrasteæ admi-
 nistratum Erinnyis hinc inde vagantes atque fu-
 gientes cursu adsequens miserabiliter atque im-
 maniter vniuersos abolet, inque locum demer-
 git qui neque certis oculis, neque visu adiri potest.

De cate.

De cæteris vindictis, ea quæ in hac vita pœnam infligit, barbaricarum est similis. Sicut enim apud Persas eorum qui puniuntur vestes atque tiaras conuellunt ac flagellant ipsis plorantibus & ut desistatur cepto obsecrantibus: ita supplicia quæ à facultatibus & corporibus exiguntur, vehementer non inferunt ictum, neque ipsam attingunt maliciam, sed pleraque tantum opinionem quandam sensumque externum pœnæ præbent. Qui vero hinc pœna cui-tata & in expiatus eo peruenit, hunc excipiens Iusticia conspicuum atque nudum, ac qui prauitatem suam nulli rei immergere, nullo velare modo possit, sed vndiquaque ab omnibus talis qualis est perspiciatur, primò parentibus ac maioribus suis prohibet (si quidem tales sint) demonstrat, indignum ipsis atque conspuendum. Si mali fuerunt, pœnas eorum videns, ipsis vicissim cernentibus plectitur per longum satis tempus, singula vitia iis luens doloribus ac cruciatibus, qui magnitudine & vehementia tanto superant corporis dolores quanto res vera est quam somnium efficacior. Cicatrices autem & vibices restant à singulis vitiis, maiores aliis, aliis minores. Iam mihi (aiebat) considera varios istos animarum & omnigenos colores. Squalidus iste & caliginosus, illiberalium sordium est pigmentum atque auariciæ, sanguinolentus & igneus, crudelitatis atque sæuiciæ, cæruleus intemperantiæ circa voluptates * liuidus ac violaceus, & qualis atramenti quod sepia emittit, inuidiæ ac malignitatis. Etenim ut hic vitiositas per animæ motus in corpora certos colores didit: ita ibi color finis est lustrationis atque pœnæ. His coloribus omnino detestis, anima splendida & macularum expers redditur. Quamdiu autem inhærent, reciprocant affectus cum saltu quodam & agitatione, quæ in quibusdam languidior est ac facile extinguitur: in aliis vehementer se intendit. Ac harum animarum alia iterum iterumque punitæ conuenientem sibi habitum affectionemque tandem adipiscuntur: alias rursus in corpora animalium expellitur violentia quædam inscitia ac cupiditatis voluptatum genus. nam rationis imbecillitas ob contemptatrici facultatis socordia actiuam inclinatur ad procreationem: hæc cum instrumentum intemperantiæ desideret, cupit suos appetitus adfruentem perducere, & per corpus implere. Isthic enim nihil nisi umbra quædam imperfecta & somnium voluptatis nunquam implenda adest. Hæc locutus, Thespium celeriter sane, cæterum per immensum spacium, ut apparebat, produxit, facile atque expedite pergentem: quippe qui splendore luminis tanquam alis veheretur, donec ad magnam quendam hiatum deorsum penetrantem fuit peruentum. ibi desertus à vi eum tenente, vidit alias idem pati animas. Instar auium enim coeutes eo, atque in orbem circum hiatum obambulantes, recta transire non audebant. Ipse hiatus intus bacchici in morem antri conspiciebatur materia, viriditate, & floribus omnis generis varie ornatus. exhalabat autem lenem auram quæ odorem exhibebat suauitatis admirabilis, eamque temperiæ adferebat fruentibus, quam vinum solet ebriis. nam fragrantia illa perfruentes animæ, laticia perfundebantur, sibi que inuicem blandiebantur. Circa eum locum in orbem erat bacchatio, risus, omnisque iocantium & sese oblectantium mûsa.

A τῶν δὲ ἄλλων (ἔφη) διακρίσει, ἢ μὲν ὑπὸ τῆς ποιῆς ἐν τῷ βίῳ, ταῖς βαρβαρικαῖς ἔοικεν. ὡς γὰρ ἐν Γέροισι τῶν χρο- λαζομένων τὰ ἱμάτια καὶ τὰς πάρας ἀποτίλλουσι καὶ μα- στρούουσιν, οἱ δὲ πάντα ὁμοῦ δακρύνοντες ἀπὸ βολῆσιν, οὕτως αἱ ἀφ' ἑρμημάτων καὶ ἀφ' ὁσμῶν χρολεῖται ἀφ' ἑαυτῶν ἔχουσι δριμύτητα, ὅθεν αὐτῆς ἐπιλαμβάνονται τῆς κακίας, ἀλλὰ πρὸς δόξαν αἱ πολλὰ καὶ πρὸς αἴθρησιν αὐτῶν εἰσιν. ὅς δὲ αἱ ἐκείτην ἀκρόατος ἐν ταῦτα καὶ ἀκάρτερος ἐξί- κηται, τῶν ἢ δίκη ἀφ' ἑαυτῶν τῆ ψυχῆ καταφασὴ γυ- μνόν, εἰς ὅθεν ἔρχεται καταδιώγει καὶ ἀποκρύπτουσι καὶ

B πειθεῖται πῶς μοχθηρία, ἀλλὰ πρῶτον καὶ ὑπὸ πρῶτων καὶ πρῶτα κατὰ νόμους, ἔδειξε πρῶτον ἀγαθῶν γυνάσιν, αἱ αὖ ὡς, πρῶτον αὐτῶν πρὸς τῶν ὄντων καὶ αἰσθητῶν ἐὰν δὲ φασί, χρολεῖται ὅτι δὴν ἐκείνοις καὶ ὁφθαλμοῖς, διακρίσει πῶς χρολεῖται ἐξ ἑαυτῶν ἐκαστοῦ τῶν παθῶν ἀληθῶς καὶ πόνοις, οἱ ποσῶτα μεγέθει καὶ σφο- δρότητι τοῦ ἀφ' ἑαυτῶν ἀλλοιοῦσιν, ὅσα τὸ ὑπαρ εἶναι τῶν οἰείστων ἐναργέστερον. οὐλαὶ δὲ καὶ μάλωτες ἐπὶ τῶν παθῶν ἐξαστοῦ τοῖς μὲν μάλλον ἐμμεύουσι, τοῖς δὲ ἴσον. ὅ- ρα δὲ (εἶπε) τὰ ποικίλα ταῦτα καὶ πρῶτον ἀπὸ χρολεῖται

C τῶν ψυχῶν ὅ μὲν ὄρφηνον καὶ ῥυπαρὸν, αἰετῶν καὶ ἀλγί- φων καὶ πλεονεξίας. ὅ ἢ ἀμειψῶν καὶ ἀλάφυρον, ὡ- μότητος καὶ πικρίας. ὅπου δὲ τὸ γλαυκῶν ὅστις, ἐπιπέθων ἀκρόασις πρὸς ἡδονὰς ἐκτέθειται μόλις, κακὸν οἶα δει- νὸν οὐσα μὲν φροῖς πευτὴ δὴ δάδες καὶ ὑπουλον (ὡς αὖ αἱ ση- πταὶ τὸ μέλαν) ἀφίσιν. ἐκεῖ γὰρ ἡ τε κακία τῆς ψυχῆς τρε- πομένη ὑπὸ τῶν παθῶν καὶ τρεπούσης ὁ σῶμα τῆς χρολεῖται ἀαδιδῶσιν, ἐν ταῦτα δὲ καθαρμοῦ καὶ χρολεῖται πρὸς ὅτι. τούτων ἐκλεανθέντων πρῶτα πασι, πῶς ψυχῶν ἀ- γροῖδῆ καὶ σύγχροισι γίνεσθαι. μέγρι δὲ οὗ ταῦτα εἶσι, γί- νοιταί τινες ὑπὸ τῶν παθῶν, σφυγμοῦς ἔχουσαι καὶ

D πῆδησιν, οἷα μὲν ἀμυδρὰ καὶ ἄχρῳ κατασβεσθῆναι μὲν, οἷα δὲ νεανικῶς ἐπιτείνουσας. ὡν ἀμὲν πάλιν καὶ πάλιν χρολεῖται πῶς πρὸς ἑαυτῶν ἐξί καὶ ἀφίσιν αἰαλαμ- βάνουσι. τὰ δὲ αὐτῆς εἰς σώματα ζῶν ἐξίωσθαι βιασότης ἀμαθίας καὶ φιληδονίας εἶδος. ἢ μὲν γὰρ ἀαδένεια λόγου καὶ δὲ ἀφίσιν τῶν φερεῖν, ἔρρεται τὰ πρὸς ἀκρόασις πρὸς ἡρῶσιν ἢ δὲ ὄργαις τῶν ἀκρόασις δεομένη, ποτε τῶν ὅτι τῶν μίας συρράψαι ταῖς ἀπλάουσι, καὶ σιωπεύουσιν ἀφ' ὁσῶματος. ἐν ταῦτα γὰρ ὅθεν ἢ σκία ἢ ἀτελής καὶ ὄναρ ἡδονῆς πλήρωσιν ὅσα ἐχούσης πάρεσι. ταῦτα δὲ εἰπόν, ἢ

E ἄρ αὐτὸν ἄχρῳ μὲν, ἀπλετην δὲ ἢ α τόπον (ὡς ἐφάμετο) διεξίεται ῥαδίως καὶ ἀπλαῶς, ὅτι ὑπὸ πρῶτων τῶν πρὸ φωτῶν αἰγῶν ἀαφερόμενον μέγρις οὗ πρὸς ἡ χάσμα μέ- γρι καὶ ἐπὶ δὴν ἀφίσιν μὲν, ὑπὸ τῆς ἐχούσης ἀπελεί- φθη δυνάμει, καὶ τῶν ἄλλων ψυχῶν εἶσα τῶν πασχού- σας ἐκεῖ. συλλογῶν γὰρ ὡς αὖ α ὄρνιθες, καὶ καταφε- ρόμεναι, κύκλω τὸ χάσμα πρὸς ἑαυτῶν ἀπικρῶ δὲ αὖ α ὅσα ἐπὶ ὄλμων, εἶσα μὲν ὄφθῆναι, τοῖς βακχικαῖς αἰσθητῶν ὁμοίως ὕλη καὶ χλοῶσιν καὶ χλοῶσιν ἀπλάουσι ἀφ' ἑαυτῶν

F ποικιλῶν δὲ πρὸς δὲ μαλακῶν καὶ πρὸς αὐτῶν, ὅ- σιας ἀαφερόσθαι ἡδονῆς τε θαυμασίας, καὶ κρῶσιν ὅτι ὁ οἶνος τοῖς μεθυσκόμενοις ἐμποιοῦσαι. ἐπὶ ὄλμων γὰρ αἱ ψυχῶν ταῖς δυνάμει, διεχρόντο τε καὶ πρὸς ἀλλήλας ἐπι-

λοφροῖν ὡς τὸν τόπον ἐν κύκλω κατεῖχε βακχία καὶ γέλω, καὶ πᾶσα μοῦσα παίζοντων καὶ τερπομένων.

ἔλεγε δὲ ταύτην τὸν Διόνυσον εἰς θεοὺς ἀειθεῖν, καὶ πῶς Σε-
 μέλει ἀνάγαν ὑπερῶν καλῶσαι δὲ λήθης τὸν τόπον. ὅθεν
 ὁδὸν ἀφαιεῖν βελόμηρον εἶα τὸν Θεασπέιον, ἀλλ' ἀφεί-
 λεβία, διδάσκων ἄμα καὶ λέγων ὡς ἐκτίκεται καὶ αὐ-
 γρηῖται τὸ Φερονίον ὑπὸ τῆς ἡδονῆς· τὸ δὲ ἄλλορον καὶ σω-
 ματοειδὲς ὑπερβόμηρον καὶ ἄρκυρμόρον, ἐμποιοῖ τῆς σώματος
 μνήμην. ὅτι τῆς μνήμης ἴμερον καὶ πόρον ἔλκοντα παρὰ
 γρηῖν, ὡς οὕτως ὠνομάσθαι νοῦσιν ὀπιτείνουσαι, ὑπερῶν τι
 βαρυνόμενης τῆς ψυχῆς, ἀλλῶν δὲ πᾶσιν διελθὼν ὀ-
 δὸν, ἐδόξεν ἀφορᾶν κρατῆρα μέγα, εἰς δὲ τῶν ἐμβάλ-
 λων τὰ ῥόματα, τὸ μὲν ἀφερῶν θαλάσσης ἢ χόνος λυκίτη-
 ρον, ὃ δὲ ὁποῖοι εἴς ἐξαιτεῖ ὁ ἀλουρῶν, ἀλλὰ δὲ ἄλλας
 βαφαῖς κεχρωσμένα, παρὰ τὸν ἴδιον ἐχούσας φέγγος· ὡς δὲ
 πλησίον ἦλθεν, ὁ κρατῆρ ἔκεινος ἀφανιστέος μάλλον τῆ
 παρῆχτος, τῶν τε χρωμάτων ἀμαυρομένων, ὃ αἰτηθῆ-
 τερον ἀπέλειπε πλὴν τῆς λυκίτης. ἔωρα δὲ τρεῖς δαι-
 μονας ἰμοῦ καὶ θυμῶν ἐσχήματα τεινῶν, παρὰ ἀλλή-
 λους τὰ ῥόματα μέτροις ἴσιν ἀακερανωτάς. ἔλεγε
 οὖν ὁ τῆς Θεασπέου ψυχοπομπὸς, ἄξει πύπυ τὸ Ὀρφέα
 παρὰ τῆν, ὅτε πῶς ψυχῶν τῆς ζωακῆς μετή, καὶ μὴ
 καλῶς ἀφαιεῖν μολύσαια λόγον εἰς ἀδελφοὺς κίβδη-
 λον ὄξεν γκαῖν, ὡς κρινὸν εἶη μδυτεῖον ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλω-
 νος καὶ ἰυκτός· (ὁ δὲ εἶπεν ὅτι Ἀπόλλωνι νύκτα κρινῶν εἶναι) ἀλλὰ
 τῶν μὲν (ἔφη) ἰυκτός ἐστὶ καὶ σελίως μδυτεῖον κρινὸν, οὐ-
 δαμοῦ τῆς γῆς παρὰ τὸν μδυτεῖον, οὐδὲ ἔχον ἔδρα μίαν, ἀλ-
 λά πρῶτη πλαιπὸν ὅτι τοῖς ἀδελφοῖς ἐνυπνίοις καὶ εἰδω-
 λοῖς. ὅτι πύπυ γὰρ οἰοῖται ἐμυθῶν (ὡς ὄρα) τὰ ἀπα-
 τηλῶν καὶ ποικίλων ὁ ἀπλοῦν καὶ ἀληθῆς παρὰ λαμβάνον-
 τες, ἀφαιεῖται. ὃ δὲ Ἀπόλλωνος οὐ κατόιδας (εἶπεν) ὁ δὲ
 καὶ πεινῆση διωπάς· αἰωτέρω γὰρ ὅτι ὀπιδίδωπιν, ὁ δὲ
 χαλὰ τὸ τῆς ψυχῆς ὀπιδίον, ἀλλὰ καὶ ταίρει τὰ σώματα
 παρὰ τῆν μῶν. ἄμα δὲ ἐπειρᾶτο παρὰ τῶν ὀπιδίον
 αὐτῶν ὁ φῶς ὅτι τῆς τείποδος (ὡς ἔλεγε) ἀφαιεῖ τῶν ἐλάπων
 τῆς Θέμιδος ἀφαιεῖν μῶν εἰς τὴν Παριασὸν καὶ παρὰ τῶν
 μῶν εἰδῆν, ὅτι εἰδῆν ὑπὸ λαμπαρῆτος, ἀλλ' ἦκουε πα-
 ρα τῶν φωνῶν ἔξω ζωακῆς, ἐν μέτρῳ φεγγῆς, ἀλλὰ τῶν
 να, καὶ χροῖον (ὡς εἶπε) τὸ ἐκείν τὸ λυκίτη. ἔλεγε δὲ ὁ δαι-
 μον πῶς φωνῶν εἶη Σιβύλλης. ἀδῆν γὰρ αὐτῶν παρὰ τῶν μελ-
 λόντων ἐν τῶν παρὰ τῶν σελίως παρὰ φεγγῆτην. βε-
 λόμηρος οὖν ἀφαιεῖται πλείονα, τῆς ῥύμης τῆς σελίως εἰς τῶ-
 να τῶν ὡς παρὰ τῶν δίναις ἔξω ὄρα, καὶ βραχέα κατήκου-
 σεν ὡν ἴω καὶ τῶν παρὰ τῶν Βεσίοιο ὄρα καὶ τῆς Δικαρχίας ὑπὸ
 πύρρος φωνῆς ἡμῶν ἴω καὶ τῶν κρυμμένων παρὰ τῶν πότε ἡγε-
 μόνος, ὡς ἐδὲ ὄρα ἔω, ἴσω τυρηνίδα λείπει. μὲν δὲ ταῦτα,
 παρὰ τῶν ἴω καὶ τῶν λαζομῶν ἐτρέποντο καὶ τὰ μὲν παρὰ τῶν
 δις χερεῖς καὶ οἰκτρῶς εἶχον ἑφῆς μόνον· ἐπεὶ δὲ καὶ φίλοις καὶ
 οἰκείοις καὶ σιωπῆσιν ὁ Θεασπέιος ὅτι ἄν παρὰ τῶν δύνσας κα-
 λαζομῶν εἰετῆ γκα, οἱ καὶ δεινὰ παρήματα καὶ ἡμῶν εἰας
 ἀσχήμονας καὶ ἀλγῆς ὑπομένοντες, ἀκτίζοντο παρὰ τῶν ἐκείν
 καὶ ἀεκλαῖοντο τέλος δὲ τὸν πατέρα τὸν ἑαυτῶν κατῆδεν ἕκ-
 ἴνος βαρῆ. φρῆ σιγμῆ καὶ οὐδὲν μεσὸν αἰαδύομηρον, ὀρέ-
 ροντα τῶν χερεῖς αὐτῶν, καὶ σιωπῶν ὅτι ἑαυτῶν, ἀλλ' ὁμο-
 λογεῖν ἀναγκαζομῶν ὑπὸ τῶν ἐφῆστων τῶν ἡμῶν εἰας, ὅτι
 παρὰ τῶν εἰνους ἡμῶν εἰας χροῖον ἔχου, φαρμα-
 κῶν ἀφαιεῖται, καὶ ἐκείν τῶν λαζομῶν ἀπῶν, ἐπὶ αὐτῶν ἔξω λεγῶν, τὰ μὲν ἡδὲν πέπονθε, τὰ δὲ ἀγῆται πεισόμενος

A Atq; ea cognatus ille Thespesii dicebat Baechum
 in deos abiisse, Semelemque postea eodem addu-
 xisse. vocari autē Lethæ, id est Oblivionis, locum.
 Itaq; cupientem non passus est ibi cōmorari Thes-
 pesium, sed vi abstraxit: simul docēs, præ volupta-
 te colliquari & humectari mentem: brutam vero
 partē rigatam & obstupefactam, memoriā cor-
 poris excitare. ex ea desiderium nasci quod trahat
 ad generationem, quæ sic dicatur, cum sit inclina-
 tio intendens animam humore grauatam. Tan-
 tundē porro itineris vbi confecit Thespesius, visus
 est sibi videre ingentem craterem, inq; eum riuos
 influere, quorum alius candidior maris spuma aut
 niuibus esset, alius purpuram arcus cœlestis refer-
 ret, alii aliis coloribus infecti eminus suum perhi-
 berent splendorē. vt propius accessit, crater ambi-
 ente aere magis abolito, & obscuratis coloribus
 floridissimum retinuit absq; albedine colorem. vi-
 dit autem tres genios ibi in formam trianguli cō-
 fidentes, qui aquam influentem inter se mensu-
 ris quibusdam dimetirētur. Huc vsq; aiebat Thes-
 pesii animæ ductor Orpheum peruenisse, quo tē-
 pore animam vxoris quæsiuit: & non probe me-
 moria suggerente falsum hunc ad homines spar-
 sisse sermonem, oraculum quod apud Delphos
 est, Apollini esse cum nocte commune. cum qui-
 dem commune Apollini cum nocte sit nihil. Verū
 hoc (addebat) noctis est & Lunæ commune oracu-
 lum, nullo terræ sine inclusum, neq; vna certa fi-
 xum sede, sed quod vsque quaq; inter homines vi-
 sis somniisque vagetur. Hinc enim somnia, vt vi-
 des, temperata, & fallaci ac vario simplex verum-
 que adsciscentes disseminantur. Apollinis au-
 tem neque vidisti, neque videre potes. altius enim
 se non effert neque concedit animæ terrestris
 portio, sed deorsum tendit à corpore dependens.
 Simulque conatus est adducto Thespesio osten-
 dere lumen, quod (vt narrabat) è tripode per si-
 nus Themidis enititur in Parnassum. sed cum id
 is videre cuperet, præ splendore non conspexit.
 audiuit tamen præteriens vocē acutam mulieris
 carmine edentis cum alia quædam, tum tem-
 pus etiam quo ipse extremum esset vitæ diem cō-
 fecturus. Dicebat autem genius, vocem hanc ef-
 se Sibyllæ, quæ in facie Lunæ circumuehens fu-
 tura caneret. Cum autem plura vellet audire, im-
 petu Lunæ veluti fluctu in diuersam partem com-
 pulsus, pauca percepit: è quibus fuit etiam vaticini-
 um de monte Vesuio, & Dicæarchæ cōflagra-
 tione, ac de principe eius temporis incisum hoc,
 Bonus cum sit, morbo tyrannidem finiet. Secun-
 dum hæc ad spectanda supplicia se conuerte-
 runt. Atque initio quidem tantum difficilia &
 miserabilia visa ipsis sunt oblata. post in amicos
 etiam, familiares, & socios præter omnem suam
 expectationem incidit Thespesius, qui graues
 cruciatus, ac fœda supplicia durissimaque perfe-
 rentes, ipsum cum lamentatione & ploratu com-
 pellarent, denique etiam patrem suum conspexit
 è voragine quadam emergentem, plenum pun-
 cturarum atque cicatricum, manus aduersus se
 intendentem, ac silere non passum, sed coactum
 à præfectis suppliciorum fateri, nefarie se hospites
 quosdam auro præditos veneno sustulisse, &
 cum isthic latuisset, hic sceleris conuictum partim
 dedisse pœnas, & iam duci vt reliqua patiatur.

Dep
 præ
 & fu
 fam
 spe
 rum
 dera
 lem
 rare
 ro
 imp
 mag
 ras
 fle
 vorat
 repta
 qui n
 testan
 hibet
 iam p
 memo
 vita a
 fitos,
 bi, ter
 os, qu
 suis ar
 in exp
 qua d
 lacu c
 reddi
 nis rit
 fring
 maq
 tur, a
 ciat
 excr
 tur, a
 quart
 nim h
 & clar
 passa
 subdu
 res acc
 lunt ei
 las qu
 seinu
 modo
 memo
 Extr
 tum c
 atque
 bus, ab
 integr
 etiam
 congr
 anima
 confix
 vipera
 ro & n
 gnum
 liud m
 ludes
 gition
 ἐχθ
 γα, κα
 ἰδου

Deprecari ibi aut intercedere pro patre non ausus
 præ metu & terrore Thespeius, cum referre pedē
 & fugere vellet, nō iam amplius benignum illū &
 familiarē vidit ductorē: sed ab aliis quibusdam ad-
 spectu terribilibus propulsus, reliqua spectavit. Eo-
 rum qui aperte mali fuerant, aut invita pœnas de-
 derant, animaduertit vmbra non ita iam difficilē
 esse neq; atteri similiter imperfectā, aut labo-
 rare de bruta & adfectibus obnoxia parte. Quive-
 ro sub prætextu & opinione virtutis vitam latente
 improbitate exegissent, hos alii adstantes cogebāt
 magno cum labore & dolore interiora animæ for-
 as obuertere, contra naturam torquentes sese &
 flectentes, quomodo marinæ scolopendræ hamo
 vorato sese voluētēs inuertunt. quosdam cute de-
 repta explicantes, ostendebant intus vitiosos, &
 qui nequiciam in ratione animæ partis principe
 testam gessissent. Alias quoq; se vidisse animas per-
 hibebat, quæ viperarum instar binæ, ternæ, aut et-
 iam plures complicatæ, inuicē se manderent, ob
 memoriam iniuriarum & mœsticiam de rebus in
 vita actis aut toleratis. Esse etiam lacus iuxta se po-
 sitos, vnum feruentis auri, alium frigidissimi plū-
 bi, tertium asperi ferri. his adstare quosdam geni-
 os, qui fabrorū ærariorum in morem instrumētis
 suis animas eorum qui ob avaritiam & habendi
 inexpletam cupiditatē malefici fuissent lacubus
 qua demitterent, qua extraherent. nam in aureo
 lacu cum candentes ac vi ignis perspicuæ essent
 redditæ, plumbeo iniectæ congelabant: & grandin-
 nis ritu duratæ, in ferreo nigerrimæ fiebant ac cō-
 fringebantur conterebanturq; ob duriciem, for-
 maq; mutata rursus ad aureum lacū reicieban-
 tur, atroces (vt aiebat) hisce in mutationibus cru-
 ciatus perferentes. Omnium autem miserrime
 excruciaci eas, quæ iam missæ factæ cum videren-
 tur, ad supplicium retrahebantur. hæc autem erant,
 quarum pœnæ in posteros redundarent. cum e-
 nim harum aliqua eodem peruenit, irata incidit,
 & clamore obrundit, signa ostendens eorum quæ
 passa est, exprobratque & insequitur fugere & se
 subducere frustra conantem. celeriter enim torto-
 res accurrunt ad supplicium, & denuo compel-
 lunt eiulantes ob prænotionem pœnæ, nonnul-
 las quoq; & multas posterorum animas ferebat à
 se inuicem pendere, & apum aut vesperilionum
 modo maiorum animam infectari ac stridere ob
 memoriam eorum, quæ ipsis propter eos eueniūt.
 Extremo loco vidit animas quæ ad secundum or-
 tum conuersæ in varia animalia vi flecterentur
 atque transformarentur instrumentis ac verberibus,
 ab iis quib. illud opificium cōmissum est. qui
 integra membra aut cōtundunt, aut auertunt, aut
 etiam omnino dedolant atq; abolent, vt alii vitæ
 congruere possint. In his conspexit etiam Neronis
 animam, male iam cum alias affectam, tum clavis
 confixam aureis. Hic cum iam opifices formam
 viperæ Pindaricæ præberēt, in qua gestata in vte-
 ro & matre peresa viueret, subito (vt narrabat) ma-
 gnum effulfit lumen, & vox ex eo edita iussit in aliud
 mansuetius animal mutari, quod circum pa-
 ludes & lacus caneret. dedisse enim pœnas flagi-
 tiorum, & aliquod ei à diis deberi beneficium,
 ἐχιδνὴς εἶδος, εἰ ᾧ κνηθεῖσα καὶ ἀμφαγρῦσα τὴν μητέρα βιώσασθαι, φάσι ἐφασκεν ἄφαινης ἀμφαγρῦσαι μέ-
 γα, καὶ φωνῶν ἐκ τῆς φωτὸς ἡμέρας, πρὸς τὰ πρῶτα εἰς ἄλλο ἡμῶν ἡμερώτερον μεταβῆναι, ἀδικῶν τι μηχδυστα-
 μῶνους πρὸς ἑλὴν καὶ λίμνας ζῶν. ὧν μὲν γὰρ ἠδίκησε, δίδωκε δίκας· ὀφείλει δὲ τι καὶ χρεῖσθαι αὐτῷ πρὸς θεῶν,

A ἰκετὸ δὲ μὴ οὐδὲ παρατεῖσθαι αὐτῷ πατρὸς ἐκ ἐτόλμα,
 δι' ἐκπληξίν καὶ δέος· ὑποτρέψαι ὅτι φυγῆν βεβλόμε-
 νος, οὐκ ἐπὶ τὸν πατέρα ἐκείνον εἴωρα καὶ οἰκείον ζεναρῶν, ἀλλ'
 ὑφ' ἐτέρων ἰσῶν φοβερῶν τὴν ὄψιν εἰς τὸ πρῶτον ἀποφύγε-
 νος, ὡς ἀνάγκη ἔσται οὕτω διεξελθεῖν, ἔπειτα τῷ μὲν γινώ-
 μῃ ποτηρῶν ἡμορμῶν καὶ κολαδέντων αὐτῷ τὴν σκιά οὐκ
 ἐπ' εἰ) χαλεπῶς, οὐδ' ὁμοίως τελομῶν ἀπελῆ παρὶ τῷ
 ἀλογῶν καὶ παθητικῶν, ὅτι ποινὸν οὐσαν ὅσοι δὲ πρὸς σχημα
 καὶ δόξαν ἄρετης παρὶ βαλλομῶν διεβίωσαν κακία λα-
B θανῶση, τούτοις ὅτι ποινῶς καὶ ὀδυνηρῶς ἰσῶν γινώσκον ἔτεροι
 παρὶ εἰσῶτες ἐκτρέπεσθαι τὰ ἐντὸς ἔξω τῆς ψυχῆς, ἰλυσσω μέ-
 νος πρὸς φύσιν καὶ ἅμα καμπομῶν, ὡς πρὸς αἰ) θαλάττιαν
 σκληρῶν πεδρῶν καταπιόσθαι τὸ ἀγκιστρῶν, ἐκτρέποισιν ἐαυ-
 τῶν. οὐκ εἰς ἄνα δέροντες αὐτῶν καὶ ἀναπίσσοιτες, ἀπε-
 δείκνυσθαι ὑποφύσιν καὶ ποικίλους, ἐν τῷ λογιστικῷ καὶ κω-
 εἰσῶ τὴν μοχθηρίαν ἔχοντες, ἀλλὰς δι' ἔφη ψυχῆς ἰδεῖν,
 ὡς πρὸς τῶν ἐχιδνῶν παρὶ πεπλεγμῶν σιωδύο καὶ σιωτρεῖς
 καὶ πλείονας, ἀλλήλους ἐαδιούσας ὑπο μνηστικίας καὶ
 κακοθυμίας ὧν ἔπαθον ἐν τῷ ζῆν ἠέδρασθαι. εἰ) δὲ καὶ
C λίμνας πρὸς ἀλλήλους, τὴν μὲν χρυσῶν παρὶ ζέοντος, τὴν δὲ,
 μολίβδου, ψυχροτάτῳ, ἀλλήω δὲ τεραχίαν, σιδῆρου καὶ
 ἰνας ἐφεσῶναι δαίμονας, ὡς πρὸς οἱ χαλκῆς ὀργαῖοις ἀνα-
 λαμβάνοντας καὶ κελύεντας ἐν μέρει τῶν ψυχῶν. τῷ δὲ ἀ-
 πλησίαν καὶ πλεονεξίαν ποτηρῶν. ἐν μὲν γὰρ τῷ χρυσῷ
 ἀφάπυρος καὶ ἀφάφαις ὑπο τῶ φλέγεσθαι ἡμορμῶν,
 ἐν ἐβδῶν εἰς τὴν τῶ μολίβδου βάρωντες. ἐκπαγίσας ὅ
 αὐτῷ καὶ ἡμορμῶν σκληρῶν, ὡς πρὸς αἰ) χάλκαζα, πάλιν
 εἰς τὴν τῶ σιδῆρου μελίσσασθαι. ἐν ταῦτα δὲ μέλαιναί τε δει-
 νῶς ἐγγόντο, καὶ παρὶ κλωμῶν ἀπὸ σκληρότητα, καὶ σιω-
D τελομῶν, τὰ εἶδη μετέβαλον εἰς οὕτω πάλιν εἰς τὸν χρυ-
 σῶν ἐκμίζοντο, δεινῶς ὡς ἔλεγχον ἐν ταῖς μεταβολαῖς ἀλη-
 θείας ὑπομῶν. πρῶτων ὅτι πασῶν ἐλεγχον οἰκῶντα
 τῶν ἠδὲ δοκῶν ἀφείσθαι τῆς δίκης, εἰτ' αὐτῶν συλλαμ-
 βαομῶν αὐτῶν δὲ ἦσαι, ὧν εἰς ἰνας ἐκρήοις ἢ παῖδας
 ἢ ποιητῶν παρὶ ἦσαν. ὅποτε γὰρ ἰς ἐκείνων ἀφίχθαι καὶ
 παρὶ τῶν, πρὸς ἐπιπῆν ὀργῆ καὶ κατεβῶ, καὶ τῶ σημεῖα
 τῶν παθῶν ἐδείκνυσθαι, ὀνειδίζουσα καὶ δοκῶν φάσθαι καὶ
 ἀποκρύπτεισθαι βουλομῶν, οὐ δυναμῶν δὲ. τὰ γὰρ με-
 τέθεον οἱ κλασῶ παρὸς τὴν δίκην, καὶ εἰς ἄρετης ἠπει-
E ρον ὀλοφρομῶν, τῶ πρὸς ἰσῶν τὴν ἰσῶν. ἐνίας
 δὲ καὶ πολλὰς ἅμα τῶ ἐκρήων ἔλεγε σιωηρῶν, καὶ
 κατὰ περ μελίπτας ἢ νυκτείδας ἀτεχνῶς ἐκρήων καὶ
 τυτεργῶν ὑπο μνήμης καὶ ὀργῆς ὧν ἔπαθον δι' αὐτῶν.
 ἔσχατα δὲ ὀρανῶν αὐτῶν τῶ ὅτι δὸς τερα ἡμῶν τρεπομῶν
 ψυχῶν, εἰς τε ζῶα πρῶτα παρὸς καμπομῶν βία καὶ με-
 πασχηματῶν ὑπο τῶ ταῦτα δημιουργῶν ὀ-
 ργῶν πρὸς καὶ πληγῶν, τῶ μὲν ὅλα τὰ μέρη σιωελανῶν-
 τῶν, τὰ ὅτι ἀποφρομῶν, ἐνία δὲ ἐκλεαμῶν καὶ ἀφαι-
F ζῶντων πρῶτα πασῶν, ὅπως ἐφαρμῶσιν ἐτέροις ἠθεσι καὶ βίοις.
 ἐν ταῦταις φαίλωαι τὴν Νέρωνος ψυχῶν τὰ τε ἄλλα κα-
 κῶς ἔχουσιν ἠδὲ, καὶ πρὸς παρὸς ἡμῶν ἠθεσι δὲ πρὸς. πρὸς
 καὶ χρεῖσθαι ὅτι καὶ ταῦτῳ τῶ δημιουργῶν Πινδαρικῆς

ὅτι τῶν ἑσπερίων βέλυσον καὶ θεοφιλέστατον γένος ἠλθ-
 ῆναι πρὸς τὴν Ἑλλάδα, μέγρι μὲν οὖν εἶπε τούτων θεατῆς ὡς
 ἡ ἀσπρέφειν ἐμελλεν, ἐν πρυπὶ γυρόσται κακῶν ἀφ' ἑ-
 ἑσπερίων γυναικῶν γὰρ ἴνα λαβομένη αὐτῆ, θαυμαστὴν τὸ εἶ-
 δος καὶ τὸ μέγεθος, Διὸς δὲ (εἶπεν) οὐκ ἔστι, ὅπως ἕκαστα μάλ-
 λον μνημοσύνης καὶ ἰσχυροῦ ὡς τῶν οἱ ζωνεῖσθαι, ἀφ' ἑ-
 σπερίων παρὰ τὴν, ἐτέραν ἢ καλύψαι αὐτὸν δὲ ὡς τῶν ἑσπε-
 ρίουσιν ὁμοίως ἀπαδέντα πρὸς μὲν νεανικῶν σφόδρα καὶ
 βίασιν, τὰ σώματα παρὰ τῶν περὶ, καὶ ἀναβλέψαι σχεδὸν ἀπὸ
 αὐτῶν τῶν μνημοσύνης.

A quod subditorum optimam piissimamque gen-
 tem Græcos liberasset. Atque hæcenus fuit spe-
 ctator. Reversurus autem præ metu in extremum
 mali venit. quædam enim mulier mirabili forma
 ac magnitudine eum arripiens, Huc ait, ades, vt
 singula rectius memoria complectaris, & bacil-
 lum quoddam, quali pictores vtuntur, candens
 ingessit. alia autem prohibuit. Ipse autem tan-
 quam à fistula subito vento vehementi impulsus
 in corpus incidit, & oculos aperuit, tantum non
 iam in sepulcrum conditus.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

Περὶ εἰμῶντος.

Ἀπὸ τῆς εἰμῶντος δοκίμια ἡμῖν,
 ὡς οἶόν τε σαφῶς καὶ σωτῆρος πειρά-
 σμασιν ὁπτιεὶλαί σοι φίλτατε Γείσων ἐ-
 παιδὴ σὺ τῶν ἑσπερίων, οὐκ ἀγνοῶν ἡ
 ἕνα παρὰ τὸν γὰρ ἀναβλέψαι, παρὰ
 τὸν πῶν ἴσθι ὅτι εἰμῶντος διχῶς καὶ
 λέγεται καὶ νοεῖται. ἢ μὲν γὰρ ἐστὶν ἐνέργεια, ἢ ἡ οὐσία.
 παρὰ τὸν μὲν οὖν ἐνέργεια τύπος ἑσπερίων, ὁ Πλάτων,
 ἐν τῇ τῶν Φαίδρου λέγων, Θεσμός τε ἀδραστείας ὅδε, ἢ τις αἰ-
 ψυχὴ καὶ ξυνοπαδὸς ἡμοσύνη ἐν τῇ τῶν Τιμῶν, νόμοις οὐκ
 ὅτι τῇ τῶν πρυπὶ φύσει ὁ θεὸς εἶπε ταῖς ἀθανάτοις ψυχῆς
 ἐν τῇ τῇ πολιτεία, Ἀνάγκης θυγάτηρ Κόρης Λαχέσιος λέ-
 γων φησὶν εἶπε πρὸς εἰμῶντος, οὐ τρεχικῶς ἀλλὰ θεολογι-
 κῶς τὸ ἀρέσκον αὐτῶν ἀποφανόμενος. εἰ ἡ κρινοτέρη ἐθέλει
 ἡς ταῦτα μεταλαβὼν ἑσπερίων, ὡς μὲν ἐν Φαίδρου,
 λέγειτ' αἰὲν εἰμῶντος, λόγος θεῖος ἀποδιδόμενος δι' αἰτίαν
 ἀνεμπόδιστον ὡς ἡ ἐν τῇ τῶν Τιμῶν, νόμος ἀχόλουτος τῇ τῇ
 πρυπὶ φύσει, καθ' ὃν διεξάγεται τὰ γινόμενα. τῆτο γὰρ ἡ Λά-
 χεις ἐργάζεται, ἢ τῆς Ἀνάγκης ἀληθῶς θυγάτηρ, ὡς καὶ
 παρὰ τῶν παρελάβομεν, καὶ ὕστερον ἐπὶ μᾶλλον εἰσομέτα
 ἐν τοῖς καὶ σχολῶν λόγοις. ἢ δὲ μὲν οὖν ἡ κατ' ἐνέργειαν εἰ-
 μῶντος τῇ κατ' οὐσίαν εἰμῶντος εἶπε σύμπασα ἢ τῶν κόσμου ψυ-
 χῆ τριχῆ ἀνεμνησθεῖσα, εἰς τὴν πρὸς ἀπλάτῃ μοῖραν, καὶ εἰς
 τὴν πρὸς ἀπλάτῃ νομίζομεν, καὶ τριτὴν εἰς τὴν ἑσπε-
 ρίαν πρὸς τὴν γυναικῶν ἀρχουσαν ὡς ἡ μὲν αἰωπάτω,
 Κλωθὴ παρὰ τῶν ἀρρῶνται ἢ μὲν αὐτῶν, Ἀΐετος ἢ κατὰ
 τὰ τῶν αὐτῶν, Λαχέσις, δεχομένη μὲν τὰς ἐσπερίων τῶν ἀδελ-
 φῶν ἐνέργειας, συμπλέκοντα ἢ καὶ διδόντα ταῦτα εἰς τὴν
 ἑσπερίων τεταγμένα τὰ ἐπίγεια. διδάμει μὲν οὖν εἰρη-
 ται ὅποια καὶ λέγεται παρὰ τῆς κατ' οὐσίαν εἰμῶντος.
 καὶ γὰρ ἡ κατ' οὐσίαν, καὶ πόση τις, καὶ ὅποια, καὶ ὅπως τέτακται, καὶ
 ὅπως ἔχει αὐτὴ τε παρὰ τῶν αὐτῶν καὶ δὲ καὶ παρὰ τῶν ἡμῶν, ὡς
 ἐν τῇ τῇ ἐπίγειαν τὰ ἢ κατ' ἕκαστα παρὰ τούτων, ὅτε τῶν
 μῦθος ὅτι τῇ πολιτεία μετεῖως ἀνίπτεται, καὶ ἡμεῖς εἰς
 διδάμει σοι ταῦτα ἐπιεράθημεν ἐξηγήσασθαι. πάλιν γε
 μὲν τῇ κατ' ἐνέργειαν εἰμῶντος ἀναβλέψαι λέγομεν πε-
 εἰ γὰρ ταῦτα τὰ πολλὰ ζητήματα φυσικὰ τε καὶ ἠθικὰ καὶ
 ἀπολεκτικὰ τυγχάνοντα. τίς μὲν ἐν ἐστὶν, ὅπτι καὶ ἀφ' αἰτίας ὅποια δὲ ἐστὶν, ἐξ ἧς ῥητέον, εἰ καὶ πολλοῖς ἀποτῶν φάνε.

PLUTARCHI,
 de Fato libellus.

OSTRAM de fato senten-
 tiam qua fieri potuit perspi-
 cuitate ac breuitate conscri-
 ptam, ad te mitto, carissime
 Pifo: quando ita tu flagitasti,
 non ignarus quam caute me
 adscribendum conferam. Pri-
 mum hoc scito, Fatum dupliciter & dici & intelli-
 gi: vel vt actionem (sic enim energiam Græcorum
 liceat interpretari) vel vt substantiam siue natu-
 ram. Actionem in Phædro adumbravit Plato, sic
 scribens: Lexque hæc est Adrasteæ, vt quæcun-
 que anima deo comes, &c. Et in Timæo: Leges,
 quas de natura Vniuersi deus sanxit animis im-
 mortalibus. Et in Republica, Fatum ait esse ora-
 tionem virginis Lachesis, quæ Necessitatis sit fi-
 lia, non tragice, sed theologice suam opinionem
 enunciens. Quod si quis hæc velit magis vulgari-
 bus verbis exprimi: dicamus in Phædro Fatum
 describi, vt sit diuina oratio, quam transiri sit ne-
 fas, & quæ à causa pendeat nulli impedimen-
 to obnoxia. in Timæo, Legem appellari comi-
 tem naturæ Vniuersi, secundum quam omnia
 quæ fiunt transigantur. hoc enim efficit Lache-
 sis, vere Necessitatis filia, vt & ante commemo-
 rauimus, & postea progressu disputationis ple-
 nius aperietur. At Fatum quod substantia sit, est
 (vt apparet) vniuersa mundi anima, in tres partes
 quasi distributa: scilicet in portionem inerran-
 tem, in eam quæ errare siue vagari putatur, & in
 eam quæ infra cælum circa terram versatur. ha-
 rum suprema Clotho appellatur, proxima Atro-
 pos, infima Lachesis, quæ sororum suarum coele-
 stes actiones excipiens connectit, & in terrestria,
 quibus præfecta est, didit. Quid, quod duplex, &
 quale sit Fatum, quod substantia censetur, quis e-
 ius ordo, quis ad se inuicem, quis ad nos respe-
 ctus, compendio diximus. singula autem alia in
 Repub. fabula mediocriter suo inuolucro in-
 nuit: & nos pro virili conati sumus tibi ea enar-
 rare. Nobis ad Fatum quod in actione sit refe-
 renda est oratio. nam de hoc sunt illæ tam mul-
 tæ naturalium, moralium, & ad dialecticam perti-
 nentium rerum quæstiones. Satis definitum est,
 quid sit hoc Fatum. Dicendum ergo deinceps, qua-
 le sit: quanquam hoc multis videtur absurdum.

Fato
 nio
 uini
 per
 ne,
 Tim
 ritat
 & co
 ne,
 in co
 dio e
 cipiu
 tur. I
 ac te
 rû cir
 tantu
 ince
 euide
 ne est
 rum
 te qu
 itaq;
 eode
 minit
 sunt,
 restit
 mus,
 infini
 lum
 culus
 rum
 Fere
 non
 ipfa
 ciuil
 raqu
 vniu
 emitt
 aged
 eo qu
 descri
 aliis:
 uerfa
 sub iis
 mus e
 clare
 aciem
 expre
 ea
 corum
 gulari
 nunt.
 ac pra
 ista fa
 omni
 Sed f
 rate e
 xerit
 uerfa
 quæ
 quoc
 grati
 libi
 expre
 id in
 ced